

ПОСЛУШНОСТ ВЕРОМ

Морис Венден

- Да ли сте икада чули да је неко постао Божје дете, а да није ништа знао о Богу?
- Да ли посвећени живот припада само седокосима?
- Ако утврдимо да још нисмо доживели истинско предање, ваља ли се обесхрабрити?
- Шта значи потпуно Божје присуство у животу?
- Како улазимо у Божији одмор?
- Долазимо ли Христу да би смо се покајали, или се кајемо да бисмо дошли Христу?
- Можемо ли се потпуно поуздати у Бога и Његов начин управљања нашим животом?
- Можемо ли победити грех као што је Исус победио?

САДРЖАЈ

ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ:

УВОД

1.	ЗАТО ШТО ТАКО КАЖЕ БИБЛИЈА	8
2.	ЗБОГ ЉУДСКЕ ПРИРОДЕ	13
3.	ЗБОГ ПРИРОДЕ ПРЕДАЊА	19
4.	ЗБОГ БОЖИЈЕГ УПРАВЉАЊА	26
5.	ЗБОГ СУБОТНОГ ОДМОРА	35
6.	ЗБОГ ПРИРОДЕ ПОКАЈАЊА	40
7.	ЗАТО ШТО ЈЕ ПОСЛУШНОСТ ПЛОД ВЕРЕ	46
8.	ЗБОГ ИСУСОВОГ ПРИМЕРА	51

УВОД

У својим првим оптужбама против Бога сотона је тврдио да се Закон не може држати. Кад су га Адам и Ева прекршили, сотона се обрадовао и својим оптужбама додао још једну: Бог не може да опрости човеку. Сотона није ни слутио да ће сам Бог платити казну за грех. А Исусов живот и смрт доказали су да се грешницима може опростити, да се Божији Закон може држати и да то није могао само Исус већ да то могу сви који живе животом вере којим је Он живео.

Ова двострука вест о опроштењу и послушности представља суштину задатка верног остатка у време симболички представљено тројицом анђела и у време довршења Христове службе на небу. Исус, наш првосвештеник, нуди грешницима и опроштење и силу за послушност. Обе ове истине подједнако су важне. Веома је важно да верни остатак схвати ову Христову двоструку службу на небу, јер у противном неће бити у стању да изврши своју мисију.

Оправдање вером, Божје дело за нас, и **Христова правда** која укључује Божје деловање у нама - истине су које морамо објавити свету који пропада.

У Откривењу 14,12 верни остатак описан је речима: »Овде је трпљење светих, који држе заповести Божје и веру Исусову.« Нит о победи Божјег народа провлачи се кроз читаву Књигу Откривења. Свакој од седам цркава дато је одређено обећање: »Који победи даћу му да једе од дрвета животнога које је насред раја Божијега.« (2.7). »Који победи неће му наудити друга смрт.« (стих 11) »Који победи даћу му да једе од мане сакривене.« (стих 17) »Који победи и одржи дела моја до краја даћу му власт над народима.« (стих 26) »Који победи он ће се обући у хаљине беле и нећу избрисати имена његова из књиге живота, признаћу име његово пред Оцем својим и пред анђелима његовим.« (3,7) »Који победи учинићу га стуб у цркви Бога својега и више неће изаћи напоље.« (стих 12) И на крају Бог обећава лаодикијској цркви: »Који победи даћу му да седне са мном на престолу мојему, као и ја што победих и седох с оцем својим на престолу његову.« (стих 21) У књизи Чезња векова на 657. страници можемо читати да ће **послушност** или **непослушност** Божјем Закону бити последње велико подручје сукоба између Христа и сотоне.

У тој области сви имамо потешкоћа. Већина од нас не истиче се у послушности. Из дана у дан, из године у годину боримо се са истим манама и слабостима и падамо. Увек изнова одлучујемо да ћемо бити бољи, чинимо све од себе да бисмо се

поправили и улажемо истрајне напоре покушавајући да живимо праведним животом. И затим падамо. Падамо. И опет падамо. И поред сазнања да је *посвећење процес који траје читавог живота* осећали бисмо се много сигурнијим кад бисмо видели бар неки напредак. Чак и уверење да нам Бог суди по смеру којим се креће наш живот, а не само по неком добром или лошем делу, некима од нас пружа мало утехе, јер је очигледно да наш смер не иде ни навише ни наниже већ је у сталном кретању горе-доле.

Верни остатак јесу само они који стварно држе Божје заповести. Књига Откривења даје обећање победнику. Мора дакле постојати начин на који се може бити послушан *Бозу*, на који се могу држати Његове заповести и побеђивати, начин који је некима од нас досад измицао. Мора да о послушности постоји још нешто што морамо разумети. *Ова књига покушај је да се детаљно објасни оно што многи држе највећим открићем у победоносном хришћанском животу.* А то је чињеница да *послушност долази само кроз веру у Исуса Христа*, што значи да Бог жели да нас доведе до односа потпуне зависности од Њега, који Му омогућава да чини оно што је одувек желео — *да живи својим животом у нама.* Један такав однос омогућава Му да жели и делује у складу са својим добрим намерама у нашем животу. *Само оно што Исус чини јесте права послушност.*

Врло дуго заступали смо два веровања која се не слажу са овим. Једно, које тврди да можемо сами држати Божје заповести и победити, па смо чак много говорили о савршенству, и друго, веровали смо да иако нам је потребна Божја помоћ ми ипак сами морамо напорно радити на сопственој послушности.

Неки су данас постали толико узнемирени због недовољне послушности коју показују у сопственој сили да су одлучили да сасвим одбаце веровање у победу и послушност и своје веровање прилагоде свом искуству. Они кажу да је немогуће бити послушан Божијим заповестима на било који начин и тако се несвесно придружују непријатељу у његовим највећим оптужбама против Бога. Иако је тачно да нас Бог не прима због наше послушности, то ни у ком случају не искључује истину да нам је Божија сила на располагању у борби против греха. Особа која се обесхрабрује и одбацује сигурност спасења због свог рђавог владања једноставно показује да је легалиста. Исто тако особа која није сигурна у спасење све док не поверује да је несавршенство све што Бог очекује, исто је легалиста. И једна и друга особа заснивају сигурност спасења на својим делима и понашању, иако их посматрају са различитих позиција".

Радосна вест гласи да постоји и трећа могућност. Ми можемо веровати у оправдање вером и бити потпуно сигурни да нас Бог прима само на основу онога што је Исус већ учинио за нас. У исто време можемо прихватити истину да су послушност, победа и самосавлађивање могући, да и данас могу постати стварност у нашем животу. *Послушност долази само вером, баш као што и опроштење долази само вером.* Павле је још давно истакао: »Како дакле примисте Христа Исуса Господа, онако живите у њему.« (Колошанима 2,6)

У овој књизи проучаваћемо осам главних разлога због којих се послушност може јавити само вером. Укратко ћемо их набројати а затим детаљно проучити у поглављима која следе.

1. ***Зато што тако каже Библија.***

У Римљанима 1,17 Павле објављује: »Праведник ће од вере жив бити.« Ко су праведници? Они који прихватају Божију оправдавајућу милост. И овде Библија говори да ће праведни — они који су оправдани — живети од вере.

2. ***Зато што је људска природа таква.***

Римљанима 5,19 објављује да су због греха једног човека многи постали грешници! »Наша срца су зла и ми их не можемо променити.« (SC, 11) У Јовановном еванђељу у трећем поглављу читамо да ако се не родимо наново не можемо видети царства небеског. Ако је то тачно, сигурно нешто није у реду са нашим првим рођењем. Вековима пре тога Исаија је изјавио да је наша правда као нечиста хаљина. Тако нам наша сопствена природа открива да се послушност може јавити само у ***потпуној зависности*** од једне друге силе, ван нас самих.

3. ***Због природе греха.***

То значи престати се ослањати на себе. (Римљанима 9 и 10) Ако престанемо са покушајима да успемо сопственим способностима, морамо се ослонити на једну другу силу. Немогуће је истрајно покушавати да будемо послушни и одбијати било какву помоћ да би смо послушали. Одрицање од себе пориче могућности настојања да нешто сами постигнемо, јер кад се одрекнемо себе или се предамо Богу, ми се стављамо под Његову управу.

4. ***Бог жели да управља нама.***

Према Римљанима 6, ми на овом свету имамо две могућности у избору онога ко ће управљати нашим животом — или су то Бог или сотона. Не постоји неутрални терен. Ми сами бирамо која ће од ових двају сила управљати нама. Божије управљање јесте са љубављу, и ако се предамо Њему, бићемо послушни.

5. ***Бог нам нуди одмор док живимо хришћанским животом и одмор од кривице греха.***

»Даклем је остављено још почивање народу Божјему.« (Јеврејима 4,9) Запазите да се почивање односи на Божији народ - на оне који су Га већ прихватили и постали Његова деца. »Јер који уђе у покој Његов, он почива од дела својих, као и Бог од својих.« (стих 10)

6. ***Природа покајања то захтева.***

Покајање није наше лично дело, већ дар. (Дела 5,31) Али шта је покајање? То је жаљење због греха и остављање греха. Према томе, ако је покајање дар, а покајање

значи и жалост због греха и остављање греха, и само остављање греха мора бити дар. То није нешто што ми постижемо, већ нешто што примамо.

7. **У Еванђељу по Јовану 15 Исус јасно каже да је послушност плод вере.** Плод је резултат нечега. Ми га не добијамо само зато што настојимо да га произведемо — он је природна последица деловања живог Чокота. Ако смо повезани са Чокотом, ми ћемо природно и спонтано доносити род зато што не можемо да радимо ништа друго.

8. **И најзад, Исус нам је оставио савршени пример (Јован 14,10)**

Исус је све у свом животу чинио силом са Неба, а не неком својом унутрашњом снагом.

Он је дошао на овај свет не само да умре за нас - да плати казну за грех - већ и да нам покаже како да живимо у зависност од једне више силе. Исус је живео животом послушности само кроз веру и постао највећи доказ да и ми можемо живети исто тако како је Он живео.

На крају желели бисмо да нагласимо чињеницу да је послушност вером нешто што само предани хришћанин може да разуме и доживи. То није само неки облик самопомоћи, промена понашања или позитиван начин мишљења који омогућује спољашњу промену онима који имају довољно снажну вољу да то усвоје. **ПОСЛУШНОСТ КРОЗ ВЕРУ МОЖЕ СЕ ЈАВИТИ САМО ИЗ СРЦА И САМО КОД ОСОБЕ КОЈА СЕ СВАКОДНЕВНО ДРУЖИ СА ИСУСОМ ХРИСТОМ.**

За особу која је оправдана, којој је опроштено и која је помирена са Богом и која је темељито вером прихватила оно што је Исус учинио на крсту, **послушност вером омиљена је и практично најважнија тема.** Само онај ко је прихватио овај обновљени однос настао оправдањем и ко је поново успоставио заједницу са Богом сматраће је значајном. **ЗАТО ЈЕ ОВА КЊИГА НАМЕЊЕНА САМО ХРИШЋАНИМА, ОНИМА КОЈИ СУ УСПОСТАВИЛИ ТАЈ ОДНОС.**

У складу са тим нећемо утрошити сувише времена за наглашавање чињенице да послушност није основ нашег спасења, као и да мера у којој си успешан у самосавлађивању не условљава твој однос са Богом данас, јер никада за основ своје сигурности не можеш узети своја дела и понашање, било да су добра или зла. Особи која је прихватила Божју оправдавајућу милост и која је успоставила однос са Богом послушност вером у Исуса Христа постаје радосна вест о томе шта Бог жели да учини у нама и кроз нас, да би се Његово име прославило пред овим светом и свемиром.

**„Јер је Бог што чини у вама да хоћете
и учините као што Му је угодно.“**

(Филибљанима 2,13)

1. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗАТО ШТО ТАКО КАЖЕ БИБЛИЈА

Једном кад сам наручио сендвич у ресторану на аеродрому отишао сам а сендвич је остао јер сам размишљао о нечем другом. Морао сам да се вратим да га уземем. Али да сам купио »Мерцедес«, мала је вероватноћа да бих га заборавио у продајном салону. »Да ли ће човек узети оно што је купио?« питали су једном Џонс и Вагонер. »Ако човек оде у радњу, затражи нешто и плати за то, да ли ће изненада променити мишљење и отићи из радње а да то не понесе? Наравно да неће. Ако је платио, он ће сигурно и понети оно што је купио.

Исус је платио за нас. Он је платио највећу могућу цену, дао је своју скупочену крв. У ствари, Он је себе дао за нас. Зато можемо бити потпуно сигурни да ће нас Он прихватити.«

Бескрајни, непроцењиви Исусов дар пружа нам сигурност да је Бог и нас прихватио зато што је прихватио Исусову жртву. Сваког дана ми Га можемо изнова славити због тога. *Само људи који су прихваћени и који знају да су прихваћени могу успешно проучавати предмет послушности.*

Ако се ја већ осећам одбаченим, чак и сам сусрет са овом темом неће ми донети ништа осим разочарења. Ми сви знамо, ако смо проучавали Библију, да нас милост - дар Божији - спасава кроз веру (Ефесцима 2,2.9).

Али постоји нешто што још не знамо и што можемо постати значајно питање међу адвентистима. Ми не схватамо да живимо вером исто тако као што на почетку долазимо Богу вером. »Јер по вери живимо а не по гледању.« (2. Коринћанима 5,7) *Ми живимо само вером. Послушност долази само вером*, плус или минус ништа друго.

Неки данас сматрају да ћеш ако волиш веру мрзети послушност. И да ако наглашаваш послушност, мораш да се супротстављаш вери. Али то није тачно. У ствари, ако одбациш веру, недвосмислено ћеш одбацили и послушност. И обрнуто. То двоје иде заједно. Па ипак многи људи врло погрешно схватају хришћански живот и достизање победе и послушности.

Пре неколико година уредник часописа Адвентист Ривју говорио је верницима на једној евангелизацији. »Желео бих да вас нешто питам«, рекао је. »Колико вас верује да се спасавамо само вером?« Подигла се једна или две руке које су се брзо спустиле.

»Колико вас верује да се спасавамо само делима?« Опет се подигло само неколико руку. Затим је упитао: »Колико вас верује да се спасавамо и вером и делима?« Већина руку подигла се сада и дуго махала. Посматрајући овакав одговор уредник је рекао: »Надам се да ћете пре него завршимо проучавање данас променити своје мишљење.« Наставио је да проповеда како се спасавамо само вером у Исуса Христа. Римљанима 4,5: »А онеме који не ради, а верује онога који правда безбожника, прима се вера његова у правду.« Да ли то значи да Бог оправдава безбожне људе? Тако пише! »А онеме који ради не броји се плата по милости него по дугу. А онеме који не ради а верује онога који правда безбожника, прима се вера његова у правду.« (стихови 5 и 4)

Црква је имала одређене проблеме у вези са овим ставом. То морамо признати. Дискусије у вези с тим постале су у неким круговима прилично озбиљне. Да ли прихватамо да се спасавамо једино вером у Исуса Христа кад се то тиче наше наде у вечни живот? Ако разумете имало од оног што је Исус осигурао на крсту за нас, морате прихватити и велику библијску истину да се спасавамо милошћу кроз веру. Обе су саставни део еванђеља.

Међутим људи су се већ вековима сукобљавали са овом мишљу. Реформатори су се борили и умирали за њу. Нама је тешко да схватимо како је немогуће да било ко и било кад заради или заслужи Божју милост или наклоност. Па ипак, ова чињеница још увек представља основ еванђеља. **Бог не ради по систему заслуга, већ по систему дара.** И све што можемо учинити да бисмо се надали вечном животу јесте то да стално прихватамо и одговарамо на оно што је Он већ учинио за нас на крсту и што наставља да чини за нас из дана у дан.

Сотериологија, наука о спасењу, има три вида. **Први је оправдање вером** — истина да је Исус на крсту омогућио не само да нам буду опроштени греси него да се на нас гледа као да нисмо никада сагрешили. **Други** који превазилази то што нам је Исус опростио грехе из прошлости и укључује силу Светог Духа која нас оспособљава да победимо наше садашње грехе, неуспехе и погрешке. И **трећи** је нада у коначно ослобођење од света греха кад Исус поново дође. Сва три вида представљају радосну вест. Иако остали хришћани који верују у еванђеље данас истичу оправдање вером и оно што је Исус учинио за нас, а велики број и Исусов долазак и славу Његовог повратка, Црква остатка још има јединствени задатак, задатак који превазилази оно што су проповедали реформатори. То је задатак да се саграде зидови на темељу еванђеља. Који су то зидови? То је истина да нас Бог може спасти од наших прошлих као и од наших садашњих греха. Он је заинтересован да реши не само проблем наших неуспеха и греха из прошлости него и наших садашњих и будућих погрешака. Бог нема само опроштење за прошлост већ и силу за садашњост. Наш Господ не само да ће избрисати извештаје о нашем прошлом животу него ће очистити и садашњи живот. То је део еванђеља који постаје посебно значајан у време описано у Откривењу као време у коме су савлађивање и победа две главне појединости.

Док сам са неким разговарао о овом веровању да нам Бог нуди снагу да би нас оспособио да држимо Његове заповести, чуо сам питање: »А да ли сте их јуче држа-

ли?» Како бисмо одговорили на ово питање? »То се вас не тиче!« одговорио сам. А затим сам и ја поставио питање: »Да ли ће Вилијам Милер бити на небу?« Особа је одговорила: »Надам се.« »Не, то није одговора на моје питање. Хоће ли он бити на небу - да или не« »Не знам. То није у мојој области.« Није у твојој области ни да ли сам ја јуче држао заповести или нисам. То је Божје, и само Божје. Лако је склизнути на питање »Ко је то заиста испунио?« и пропустити истину из Откривења 14,12, истину да ће на крају времена постојати група људи која ће држати Божје заповести. Можда површни посматрач неће моћи да их препозна. Чак ни они сами можда неће бити свесни оног што су постигли — због тога што то неће бити њихово дело. То је дело Божје. А ми знамо да ће нас што ближе дођемо Исусу мање одушевљавати наш сопствени живот.

Иако не можемо показати на друге - или на саме себе - и рећи »Он је то урадио«, »Она је то постигла«, »Ја сам то достигао«, остаје нам Откривење 14, 12 где стоји: »Овде је трпљење светих који држе заповести Божје и веру Исусову.«

Занимљиво је да Откривење описује свете који држе заповести као стрпљиве. Ако ћеш ти бити један од оних који имају веру Исусову, који ће издржати до краја и држати Божје заповести, исто тако мораш имати и стрпљење. Да ли си икад био нестрпљив због свог понашања или поступака? Лако је бити нестрпљив. Па ипак, ми сигурно не можемо бити толико стрпљиви са собом колико је Бог стрпљив са нама. Према тексту у Римљанима 1,16.17, први разлог због којег послушност може доћи кроз веру - и само кроз веру - јесте тај што тако каже Библија. »Јер се не стидим јеванђеља Христова, јер је сила Божја на спасење свакоме који верује, а најпре Јеврејину и Грку. Јер се у њему јавља правда Божја из вере у веру као што је написано: "праведник ће од вере своје жив бити".« Исусова жртва на крсту осигурала је спасење свакоме ко ју је прихватио. Грешник одговара осведочавајућој сили Светога Духа и долази Богу онакав какав је. Због Исуса он је пред Богом прав. Исусова крв покрива његов грех и он стоји пред Богом као да никад није сагрешио.

Прихваћен у Вољеноме, он се сматра праведним. Зато Павле каже: »Праведник ће од вере жив бити.« Ова мисао јавља се на неколико места у Библији. Прво у Авакум 2,4. Касније Павле наводи исту мисао у Галатима посланици 3,11 и Јеврејима посланици 10,38. »Праведник ће од вере своје жив бити.« Ако ће праведни — ми који смо оправдани - бити живи кроз веру, тада је један од првих важних задатака разумети шта је вера. Елен Вајт пише у књизи Патријарси и пророци: »Сваки погрешан корак који учине деца Божија знак је недостатка вере.« (стр. 657) То значи да вера има пресудну важност у савлађивању и послушности.

Постоји и врло велико неразумевање у вези с тим шта је вера. Зашто вера која није ништа више од позитивног начина размишљања већ годинама мучи хришћански свет? Један од највећих доказа праве вере лежи у томе што је она потпуно спонтана. То није нешто на чему ми радимо или нешто што ми производимо. Ако правилно схватимо само ову чењеницу, то ће нас сачувати од лажне вере која је данас тако распрострањена. Вера се јавља као природна последица нечег другог. И мада је

послушност плод вере и сама вера је плод. Ефесцима 2,9 подсећа нас да смо спасени милошћу кроз веру и да то није од нас. Ни милост није наше дело ни вера. И једно и друго су дар Божији.

Бог дар вере у извесној мери дарује свакој особи. Свако ко је рођен на овом свету и има умних способности примио је и извесну меру вере. (Римљанима 12,3-Васпитање, стр 226) Бог је свакоме од нас дао довољно вере да бисмо нешто започели. Али то није вера која спасава јер се сви неће спасити. Да бисмо имали такву веру, ми морамо имати више од онога што Бог првобитно даје свакоме од нас.

»Вера која нас оспособљава да примимо Божје дарове и сама је дар, од којег је извесна мера усађена у свако људско биће. Она расте кад се вежба у примању Божје речи. Да бисмо ојачали веру, морамо је често доводити у додир с Речју.« (Васпитање, стр. 226)

Неки сматрају да ће ојачати веру ако приморају себе да верују у нешто необично или дозволе да упадну у невољу а затим покушају да верују како ће им Бог помоћи. Јачање вере није на пример исписивање чека без покрића и затим чекање у нади да ће Бог пронаћи начин да га покрије. То би била дрскост. Ово је, истина, крајњи пример, али се често дешава да наше такозвано јачање вере, или иступање у вери, завршава уништавањем нашег поверења у Бога уместо његовим учвршћивањем. Иако Бог има на хиљаде начина да одговори на наше потребе, може бити да начин на који ми очекујемо да Он делује није ниједан од њих! Сваки пут кад покушавамо да увећамо своју веру борећи се да натерамо себе да верујемо како ће се нешто догодити, ми у суштини уопште не јачамо своју веру. То се постиже у додиру са Речју Божијом. »Тако дакле вера бива од проповедања, а проповедање Речју Божијом.« (Римљанима 10,17)

Кад долазимо у додир са Божијом Речју ми долазимо у додир са особом - Исусом Христом. Док сазнајемо све више о Њему, почињемо да јачамо спасоносну везу са Њим. Стварна вера или поверење јавља се кроз ту везу. Она не може да постоји без те везе. Вера је поверење у некога. У тренутку кад се развија вера морају да постоје две особе. Не може постојати вера ако постоји само једна страна. Вера је и зависност једне особе о другој. Како се то постиже? Прво морате имати неког коме ћете веровати и затим га морате упознати. Само тада ће ваше поверење бити природно и спонтано. То је оно што мислимо кад кажемо да је вера резултат нечег другог - она је резултат односа.

»Вера је поверење у Бога« (Васпитање, стр. 226) Како се развија такав однос? Разговором. Како можемо разговарати са Богом? Кроз своју Реч Он говори нама, а кроз молитву ми говоримо Њему. Кад заједно са Њим идемо, можемо да обављамо хришћански посао и службу Њему. На тај једноставан начин остварује се заједништво, а кад Га упознамо, имаћемо поверења у Њега и природно и спонтано веровати у Њега.

Научили смо дакле да вера никад није нешто на чему ми радимо. Ми своје напоре морамо уложити у успостављање везе са Исусом, па ће наше дружење у коме је наша пажња усмерена на Њега произвести поверење и веру у Њега.

Размислите за тренутак како сте у почетку прихватили Исуса као свог Спаситеља. Кроз Његову реч коју сте или сами читали или слушали нечије сведочанство, открили сте траг Његове љубави. Само сте тек нешто мало сазнали о Њему као личности, схватили сте како вас Он прихвата, како вам прашта и чисти од сваке неправде.

Слушајући проповедање Речи, или читајући је насамом, почели сте да се упознајете са Њим. Затим сте се одазвали говорећи му о себи кроз молитву. Разговарајући с Њим признали сте Му своју потребу за Његовим бесплатним даром спасења, за Његовом милошћу. На крају сте прихватили Његову понуду спасења, и Он вам је опростио и оправдао вас. Оно што сте прво учинили кад сте искусили мир измирења са Богом било је да сте неком казали ту радосну вест.

Да ли сте икад чули о неком ко је постао Божје дете а да није знао ништа о Њему, да Му ништа није говорио и да после тога ником ништа није рекао о свом искуству? То је немогуће!

У Колошанима 2,6 стоји: »Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у њему.« Ми живимо хришћанским животом на исти начин на који смо га отпочели. »ПРАВЕДНИК ЋЕ ОД ВЕРЕ ЖИВ БИТИ.« Не морате улагати напоре и мукотрпан труд да бисте били оправдани, или да бисте добили веру. Уместо тога, умерите све своје покушаје на изграђивање односа поверења са Исусом Христом, и Он ће вам дати веру и праведност као своје бесплатне дарове.

У време пред други Христов долазак последњи велики сукоб неће се водити око тога да ли је Исус умро за наше грехе или не, да ли Он има моћ да нам опрости или не, да ли је Његова жртва довољна да покрије нашу кривицу или не, већ око питања послушности или непослушности. Цео свет мораће да се суочи са тим. (Чежња векова, стр. 657)

Дуго смо као црква наглашавали своју потребу за послушношћу гледајући у томе свој најважнији задатак. Али смо зато производили утисак да се послушност јавља тек као резултат нашег веома напорног труда. Веровали смо да Бог помаже онима који помажу сами себи. Наше одлуке, завети и обећања чинили су нам се бескрајним док смо стално покушавали, падали и опет покушавали. А све то време Исус је стрпљиво чекао, раширених руку и говорио: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11.28)

2. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ ЉУДСКЕ ПРИРОДЕ

Библија садржи мноштво текстова који говоре о стању човека после пада у грех. Римљанима 5,12 каже да »кроз једног човека дође на свет грех, и кроз грех смрт, и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагрешише.« »Јер као што непослушањем једнога човека посташе многи грешни, тако ће и послушањем једнога бити многи праведни.« (стих 19) Библија износи истиниту тврдњу да смо сви сагрешили.

За разлику од Христа, ми смо сви грешници зато што смо рођени у грешном свету и није важно да ли смо грешили или не. Ми смо грешни. У књизи »Пут Христу« стоји да су »наша срца зла« и ми их не можемо променити« (SC, 18) То је стање у коме се налази свако људско биће које долази на наш свет.

»Ни једнога нема праведна.« (Римљанима 3,10)» Нема га ко чини добро, нема ни једног целог.« (стих 12) »СВАКА ЈЕ НЕПРАВДА ГРЕХ« Записано је у 1. Јовановој 5,17, а у истој посланици 1,8 стоји да »ако речемо да греха немамо, себе варамо.«

Ефесцима 2,3 открива нам да смо »рођена деца гнева«. Према Римљанима 7,18 »ништа добро« не живи у нашем телу. А Римљанима 8,7 јасно каже да је »Телесно мудровање непријатељство Богу, јер се не покорава закону Божјему нити може«.

Листа текстова била би прилично дуга. Али само један део Светог Писма јасно доказује да смо ми грешни по природи - то је треће поглавље Јовановог еванђеља.

Никодим, интелектуалац, посетио је Исуса ноћу. »Господару, ти си велики учитељ,« почео је. »Ја сам сам члан Синедриона па желим да мало попричамо. Зашто не бисмо разговарали о неколико интелектуалних појединости?« Исус га је погледао право у очи. »Никодиме, потребно ти је да се наново родиш.«

Никодим је покушао да промени тему и Исус му је дозволио да каже све што је желео. Али кад год би предахнуо да узме ваздух, Учитељ би поновио: »Ти мораш наново да се родиш.« Исус је непрекидно подсећао овог јеврејског вођу да ако се човек наново не роди не може видети царства Божјега. Ако нико не може ући у Божје царство уколико не доживи новорођење, тада нешто сигурно није у реду са нашим првим рођењем. Наше грешно стање резултат је чињенице да смо рођени у свету који се побунио против Бога. То је врло једноставно. Неки то не могу да схвате. »Како то мислиш«, питају, »желиш ли рећи да је нешто грешно у нашим генима и хромозомима?« Не, мислим да за такву идеју нема доказа. Шта је онда урођени грех? Под овим не

подразумевам исто што и Августин. Његову замисао било би боље назвати кривицом. Ја бих радије прихватио схватање слично оном из аугсбуршке конфесије. Ми се рађамо одвојени од Бога и такви бисмо заувек остали у безнадежном стању да није било крста. Али захваљујући Голготи ми не морамо остати у таквом стању. Бог свакоме од нас даје могућност да се наново родимо.

Први симптом рођења у одвојености од Бога јесте окренутост самом себи. Да ли вам је можда некад док сте посматрали новорођену бебу било тешко да о њој мислите као о грешнику. Покушајте да се запитате је ли она окренута себи. Она не уважава то што је мајка тек стигла кући из болнице и што се још не осећа добро. Не узбуђује се што је ноћу два сата - она жели да једе, да јој се промене пелене или да је неко забавља, она то хоће - и то одмах! Сви се ми рађамо окренути себи и без Христа такви и остајемо. Док одрастемо, научимо само како да то у извесној мери прикријемо. А из те окренутости према себи произилази оно што ми зовемо »гресима«.

У току живота, за разлику од Христа, ми остајемо грешни по природи, без обзира да ли чинимо нешто рђаво или не.

»Ниједан од апостола и пророка није за себе тврдио да је без греха. Људи који су се својим животом највише приближили Богу и који би радије жртвовали свој живот него што би свесно учинили зло признавали су грешност своје природе.« (АА, 561)

Кад је апостол Павле рекао: »Ја сам први међу грешницама«, он тиме није мислио: »Ја све време чиним зла дела и стално грешим«, јер исто тако каже: »Хоћемо ли остати у греху да се благодат умножи? Боже сачувај, јер који умресмо греху како ћемо још живети у њему?« (Римљанима 6,1.2) Али он је признао грешност своје природе. Он је потврдио да праведност у његовом животу потиче од Христа који живи у њему (Галатима 2,20), а не од њега самог.

Сетимо се да бити рођен са грешном природом не значи бити неминовно изгубљен. Иако на свет долазимо окренути себи и одвојени од Бога, Он нас никад не сматра одговорнима за то. Да ли сте већ чули мишљење старијих жена да ће бебе бити спасене или изгубљене према заслугама њихових родитеља? Бог нас никада не осуђује зато што смо се родили на побуњеној планети. Прародитељски грех не значи и прародитељску кривицу. (Јован, 9, 41; 15, 22-24; Јаков 4,17) Ако су наша срца зла, себична и ако их ми не можемо променити, ако таква остану све до Христовог доласка, како ћемо моћи онда да будемо послушни? Исус се запитао: »Е да ли се бере с трна грожђе, или с чичка смокве? Тако свако дрво добро родове добре раћа, а зло дрво родове зле раћа.« (Матеј 7,16-18) Могу ли дакле људи грешни од рођења некад донети добре родове. Да ли је послушност могућа? У Исаија 61,3 налазимо одговор: »Да учиним жалоснима у Сиону и дам им накит место пепела, уље радости место жалости, одело за похвалу место духа тужнога, да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову.«

Људи грешни по природи морају доживети неку врсту чуда - посредством моћне Божје силе - које ће их учинити храстовима правде. Он ће их оспособити да доносе добар род - добра дела којима ће се Бог прославити.

Ми то чудо називамо обраћањем или новорођењем. То чудо је натприродно деловање Светог Духа (Јован 3,5) које доводи до промене у нашем ставу према Богу. Пре обраћења једна особа се не занима за духовне теме. Она не налази радост у заједници са Богом. Али после обраћења привлачи је све оно што је у вези са Богом (Римљанима 8,7; Језекиљ 36,26.27) Обраћење буди нову способност да се Бог упознаје и воли, способност коју раније уопште нисмо имали (1. Коринћанима 2,14). Почетак духовног живота води драговољној послушности Божијим захтевима. Међутим такво доношење плодова на славу Богу не догађа се преко ноћи (Марко 4,28). Обраћењем тек почиње наш духовни раст као што клијањем семена отпочиње физички раст. Према књизи Пут Христу (SC, 18) ново срце води новом животу! Иако Свети Дух дарује ново срце одмах, нови живот јавља се у постепеном расту. »Ако ме љубите, држаћете моје заповести.« (Јован 14,13)

Ја могу да мислим како ми је Исус својом смрћу на крсту обезбедио помирење са Богом које ја вером прихватам, али да кад је у питању живљење хришћанским животом, сматрам како треба напорно да се трудим, знојим и борим зато што је то у највећој мери моја дужност. Међутим све чему се могу надати као резултату у таквом случају јесте несавршена послушност, јер ће сваки напор без Христа произвести само прљаву хаљину.

С друге стране, још могу веровати да је Христос заузео моје место на крсту и омогућио ми да се помирим са Богом. Кад се ради о хришћанском животу, ја схватам да не могу да спасем себе више од оног што је већ урађено на Голготи. Све то морао је тамо да уради исто тако Исус. Он може да донесе послушност и праведност, што ја не могу. Послушност се јавља само вером, поверењем у Његову моћ.

Желео бих да нагласим чињеницу да је нови живот који проистиче из обраћења целовит процес. Многи млади доживели су обраћење, предали своје животе Богу и били у томе искрени. Седмицу дана касније открили су једног јутра да још у свом животу имају проблема и пропуста да би затим закључили да они у ствари и нису били обраћени. Дижући руке од свега они чекају следећу седмицу молитве, седмицу проповеди или неки други позив са проповедаонице. Али то није потребно, јер је сам Исус проповедао о расту. Изгубљени син обратио се у свињцу, окренуо се и пожурио кући свог оца. Наступила је велика промена у његовом ставу према оцу, јер је сада имао нову способност да цени његову љубав. Али одмах после обраћења он је још био међу свињама, само је гледао у супротном правцу. Тек му је предстојао дуг пут повратка очевој кући.

Особа која се наново родила неће задржати тај нови живот ако не успостави везу са Богом. Новорођена беба, у физичком смислу, неће брзо порастати, или чак задржати искру живота коју има, ако не једе, дише или вежба. Ако једна беба у хришћанском животу не проучава за себе лично Божју реч, ако код ње нема личне молитве и свакодневног посвећивања Богу, ако не испуњава своју тежњу да и другима говори о Исусу, она неће напредовати у хришћанском расту. Уместо тога изгубиће живот који већ има и неће остати обраћена. Духовни живот не састоји се само од

духовног рођења, ма како оно било важно. »И што ће се безакоње умножити, охладњеће љубав многих. Али који претрпи до краја благо њему.« (Матеј 24,12.13) Тако темељ духовног живота лежи у непрекидној заједници са Исусом Христом. Да бисте је одржали, ви морате из дана у дан бити у вези с Њим. »Грешан човек може наћи наду и праведност само у Богу. Ниједно људско биће не може бити праведно без вере у Бога и без одржавања живе везе с Њим.« (ТМ, 367)

Неки од нас мисле да је посвећење резервисано за људе са артритисом и седом косом који се ближе свом крају. Али не. Оно је у ствари прави темељ духовног живота и раста.

Пошто смо ми по природи грешни - рођени грешни - ми никад нећемо бити у стању да сами од себе будемо послушни. »Сва наша правда је као нечиста хаљина«. (Исаија 64,6) Запазите да се овде говори о нашој праведности. Наша праведност без Христа не вреди више од прљаве хаљине.

Ако желимо да рађамо добар род, ако желимо да остваримо праву праведност, морамо је црпити из неког другог извора. Господ је наша правда. (Јеремија 23,6) Он је једини извор истинске праведности коју ми примамо. А могуће је свакако да Христос борави у нашим срцима вером (Ефесцима 3,17). Христос ће живети у нама (Галатима 2,20). А онда, делујући у нама и кроз нас силом Духа Светога, Он ће стварати праведност, и то стварну праведност. Неко ће се у чуду можда запитати: »Да ли Христос живи у мени? То је пантеизам!« Они знају да пантеизам није био цењен у адвентистичкој историји. Пантеизам тврди да је Бог у листу, цвету, камену. Али Христов живот у нама није пантеизам - то је исправна библијска истина.

Ово нас наводи на питање: Ако ће Христос живети у нама, да ли ће Он живети несавршеним животом? Да ли ће оно што Свети Дух чини у нашем животу бити несавршено или недовољно? Ако је истина да ја више не живим него живи у мени Христос, да ли ће Христос моћи да буде послушан уместо мене? И ако Свети Дух жели да живи у нашим срцима, да ли је могуће да ће нам Он донети послушност? Наравно да јесте.

С једне стране јесте, зато што могу мислити да ми је Исус својом смрћу на крсту обезбедио помирење са Богом и да све то могу да прихватим вером. Али кад је у питању живљење хришћанским животом, могу да сматрам како треба напорно да радим, да се знојим и борим зато што је то у највећој мери моја дужност. Међутим све чему се онда могу надати као резултату јесте несавршена послушност, јер ће сваки напор без Христа произвести само прљаву хаљину.

С друге стране, још могу веровати да је Христос заузео моје место на крсту и омогућио ми да се помирим са Богом. Кад се ради о хришћанском животу, ја схватам да не могу да спасем себе више од оног што је већ једном урађено на Голготи. Све то морао је да уради исто тако Исус. Он може да донесе послушност и праведност, што ја не могу. Послушност се јавља само вером, поверењем у Његову моћ.

Уложите своје напоре тамо где ће се они исплатити. Престаните са покушајима да победите грех и сотону својим сопственим снагама. Тако ћете само задобити чворуге и жуљеве. Уместо тога, борите се у »борби вере«!

Усредите се на однос поверења у Исуса. Док Га будемо прихватили и дружили се са Њим из дана у дан, Он ће нас обнављати тако да ћемо бити храстови правде засађени у Господу. Плодови Духа, плодови правде и послушности природно ће се развити у нашем животу.

У току духовног растења Он ће нам опростити кад паднемо и погрешимо због своје духовне незрелости.

»Ако ко сагреши имамо заступника код Оца, Исуса Христа праведника.« (1. Јованова 2,1)

Говорећи о опроштењу, Исус је рекао да треба да опраштамо седам пута седамдесет. А затим је додао: »Ако ти сагреши брат твој и седам пута на дан дође к теби и рече: кајем се, опрости му.« (Лука 17,3-4) Тако Отац опрашта. Чак и ако паднем и сагрешим седам пута на дан, Бог ће ми сваки пут опростити.

»О«, кажу неки, »то би значило да имамо право да грешимо.« У Лука 7,43 стоји да онај коме је много опроштено има велику љубав, а у Јован 14,15 да ћемо ако љубимо Бога држати Његове заповести. То значи да онај коме је много опроштено има велику љубав, а због велике љубави и велику послушност.

Бог нас воли и прима док растемо у Њему. Док Га свакодневно тражимо да бисмо се дружили са Њим и одржали ту заједницу, ми Му дозвољавамо да обавља своје дело у нашем животу.

**„Без мене не можете
чинити ништа."
(Јован 15,5)**

3. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ ПРИРОДЕ ПРЕДАЊА

Једном сам после евангелизације пошао напред да бих разговарао са старешином Х.М.С. Ричардсом. »Желео бих једном приликом да разговарам са вама о оправдању вером«, рекао сам. »То је једино које постоји!« одговорио је. Велика је то истина. Због људске природе једина наша стварна праведност долази од Исуса. Нема никакве друге праведности осим Његове. Одвојени од Бога, ми смо егоцентрични и такви ћемо увек бити. Ако сте данас окренути Богу, али већ сутра одлучите да живите одвојени од Њега, враћате се поново у стање своје егоцентричности. Егоцентрични људи су грешни без обзира да ли су икад чинили нека наизглед рђава дела или не. Они не могу бити послушни.

Многи људи прихватили су став да је неопходно почети вером да је Исус наш Спаситељ. Али затим покушавају да живе хришћанским животом вером уз додатак још нечега. Желео бих да јасно и недвосмислено истакнем да ће праведник живети само вером исто онако као што вером долази Богу. Нема разлике у томе како долазимо Богу и како остајемо у Њему. И једно и друго одвија се вером. »Како дакле примисте Христа Исуса Господа, онако живите у Њему.« (Колошанима 2,6) »Како да останем у Христу?« поставља се питање у књизи Пут Христу »На исти начин на који сте га у почетку примили.« (SC,69) ***Сваки погрешан корак који учине Божја деца знак је недостатка вере.***« (PP,657)

Ако сваки погрешан корак настаје због недостатка вере, ту постоје и узрок и последице. Да ли ми своју пажњу усмеравамо на своје неуспехе или на изграђивање односа поверења? То је очигледно, зар не? »Ако се у борби вере борите свом снагом своје воље, ви ћете победити.« (5Т, 513) Ако се свом снагом своје воље борим у борби вере, не остаје ми ништа за борбу са грехом и сотоном.

Многи од нас проводе свој хришћански живот прихватајући теорију да је свакоме потребан Бог, али мисле да морамо усмерити своју енергију и труд на упорне покушаје да чинимо оно што је добро. И управо то узрок је нашег пораза.

Један од главних разлога што се послушност јавља само кроз веру види се у самој природи предања. Истина о предању заснива се на чињеници да ако смо грешници и ако не можемо учинити ни једно дело праве послушности без Бога, тада је

једино што можемо учинити за своју послушност да се одрекнемо себе. Морамо потпуно одбацити мисао да ми можемо остварити ишта од онога што представља праву послушност. Овде се суочавамо са бројним погрешкама у схватању предања, те речи која се тако често чује у хришћанским круговима.

Најближе објашњење које налазимо за реч предање можемо читати у последњих неколико стихова Посланице Римљанима у деветом поглављу. Почињемо стихом 30: »Шта ћемо дакле рећи? Да незнабошци који не тражиште правде, докучише правду, али правду од вере. А Израил тражећи закон правде не докучи закона правде...; Јер се спотакоше на камен спотицања.« Стих 33. објашњава да је камен спотицања — Исус.

»Браћо, жеља је мојега срца и молитва Богу за спасење Израилља,« наставља Павле, »Јер им сведочим да имају ревност за Бога, али не по разуму.« (Римљанима 10,1.2)

Они нешто нису познавали. Шта је то? »Јер не познајући правде Божје и гледајући да своју правду утврде, не покоравашу се правди Божјој. Јер је Христос свршетак закона: који га год верује оправдан је.« (стихови 3. и 4)

Неки се питају да ли се правда о којој говори овај текст односи на урачунату или на дату правду. Свеједно је! Већ смо запазили да праведност не може никад постојати мимо Исуса. Зато није важно да ли је то урачуната или дата правда. Особа која се спотиче а не познаје ни једну ни другу правду увек покушава да створи своју сопствену праведност.

Синоним за реч предање јесте реч покорност. Запазите да је проблем оних о којима Павле говори то што нису покорили САМИ СЕБЕ. Он не каже да они нису предали или покорили своје грехе, своје лоше навике, или своје мане. Они нису покорили САМИ СЕБЕ. Постоји велика разлика између покораваша мана и покораваша СВОГ ЈА. Можете наићи на људе јаке воље који су уверени да пушење изазива рак плућа. И они одговарају на позив да се одрекну пушења. Одлучна особа може одбацити пушење, пиће или плес и постати добар верник Цркве. Али ако она то учини без Христа, коме ће припасти заслуга за то? Њеном »ја«, а ако »ја« може да учини такво добро дело, човек који га је постигао може тада јако да се удаљи од предања тог свог »ја«. Али и најјаче особе могу остварити само спољашњу послушност, а она не вреди, јер »ИСТИНСКА послушност долази из срца.« (Чежња векова, стр. 574)

Тако особа јаке воље може искористити предање мана или нечег другог као бекство од предања себе. Али право предање укључује предање себе и човек мора схватити да он не може сам напустити своје навике или пороке. Он ће можда бити у стању да прекине са спољашњим злим поступцима, али ће изнутра остати исти. Само Бог може решити проблем греха у срцу.

Човек никада сам не избацује грех из свог живота. Грех излази кад Исус уђе унутра. И кад год неко покуша да избаци грех сопственим трудом и снагом воље, завршиће у још тежем стању од оног у којем је био на почетку.

Тинејџер који се одрекао рок музике можда се неће вратити тој музици, али ће можда пронаћи нешто друго. Или ће се можда предати поносу због својих успеха, а понос је најгори од свих греха.

Зато питање предања не можемо никад усмерити на одбацивање греха. Предање је одрицање од себе и прихватање Исусових речи из Јован 15,5: »Без мене не можете чинити ништа.« То не значи да смо ми беспомоћни у појединостима за које смо сви добили од Бога способности да их обављамо докле год Он одржава наш живот. Без Исуса ми још можемо избацити смеће, зарадити много новца, или научити да скијамо по води. Без Бога ми можемо бити успешни у свом звању, косити свој травњак или чак псовати Бога. Због своје љубави и поштовања слободне воље личности, Он одржава у животу и оне који Га псују. Али без Бога нико не може доносити родове правде. Ни најјача особа на свету не може показати праву послушност према Богу. О томе јасно говори 15. поглавље Јовановог јеванђеља.

Ако мислимо да је послушност важна и ако ће послушност или непослушност бити коначно питање о коме ће одлучивати сав свет, тада могу да урадим само једно у вези са послушношћу, а то је да се одрекнем себе.

Међутим то ће се догодити само вером и поверењем у Онога који има силу да створи праву праведност.

»Ниједног тренутка ми не можемо бити без греха својом силом. Сваког тренутка зависимо од Бога. Христос је живео животом савршене послушности Божјем Закону и тако оставио пример сваком људском бићу. Животом којим је Он живео на овом свету и ми можемо живети Његовом силом и уз Његово вођство. Спаситељ је узео људску природу и живео безгрешним животом како се људи не би плашили да због слабости људске природе неће моћи да победе. Христос је дошао да би нас учинио судеоницима у Божанској природи и Његов живот показао је да људско удружено са божанским не чини грех.« (МН 180) Овде неки људи постају узбуђени, па ако сте и ви такви, добродошли у друштво. Мој највећи непријатељ јесте онај кога гледам док се бријем сваког јутра. Ја схватам како сам мало напредовао и како ми је много потребна моћ коју Исус нуди. Али у томе и јесте проблем, јер док сазревамо и боримо се у свом хришћанском животу још не схватамо како да стално зависимо од Христове силе.

Да ли желите да прихватите Исусову силу за послушност? Ево како она делује. **Заједница са Богом заснована на свакодневној заједници с Њиме доводи до вере. Вера доноси родове Духа.** А родови Духа воде послушности. А све произилази из личног односа дружења са Исусом. Он је наш највећи пример у таквом животу зато што је заједница коју је Он имао са својим Оцем иста заједница коју и ми можемо имати. Исус је живео на овом свету у зависности од силе која је долазила изван Њега, а не од своје сопствене силе. Он нас зато позива да Га следимо. Због тога што права послушност произилази само из односа поверења у Исуса, ми све своје добровољне напоре да живимо хришћанским животом усмеравамо на одржавање тог односа. А из

искуства знамо да је потребан огроман напор да би се он успоставио и да би се одржао у свакодневном личном животу са Богом. Зато га Павле назива борбом.

Исус занимљивим речима говори о предању у својој проповеди на Гори: »А ако те око твоје десно саблажњава, ископај га и баци од себе: јер ти је боље... И ако те десна рука твоја саблажњава, одсеци је и баци од себе: јер ти је боље...« (Матеј 5,29.30) Шта Исус овде каже? Захвалан сам за објашњење које постоји у књизи Мисли с Горе благослова, на стр. 82: »Грех се служи нашом вољом да би нас задржао у својој власти. **Потчињавање воље приказано је вађењем ока или одсецањем руке.**«

Неко ће рећи: »Ако треба да покорим своју вољу, то значи да ћу кроз живот ићи осујећен и осакаћен.« Неке јако узбуђује ова мисао. Али баш у томе састоји се предање - у предању наше воље. Људи који су много постигли, способни људи, сјајни људи од акције сматраће ово врло збуњујућим, и чак ће се наљутити. Али предање значи покорвање наше моћи избора Богу. Књига Пут Христу на 47. страни оригинала дефинише вољу као »способност одлучивања«. Ако читате ову страницу, замењујући сваки пут »способност одлучивања« речју воља, доћи ћете до истог закључка.

»Али онда ја нећу одлучивати« Ако ме Бог позива да Му предам своју способност одлучивања тада могу да оставим по страни питање да ли ћу Му бити једнак, зар не? У стварности то предање нам ништа не ускраћује. Оно нам доноси највећу слободу. У следећем поглављу говорићемо о томе шта значи бити под Божјом контролом. За сада је потребно да схватимо да је **послушност могућа само вером, јер нас Бог позива да се одрекнемо себе и да своју способност одлучивања предамо Њему.**

Ми морамо употребити своју моћ одлучивања да бисмо је предали! Како то може бити? **Бог нас позива да предамо своју способност одлучивања у погледу свега осим у погледу одржавања заједнице са Њим.** Увек задржавамо слободу да бирамо хоћемо ли наставити заједницу с Њим или не - **ми никада не губимо своју способност да о томе одлучујемо.** Али морамо предати своју способност одлучивања у погледу борбе са грехом и сотоном.

Претпоставимо да желите да се одрекнете пушења. Господ вам каже да ће Он остварити потпуну промену у вашем животу ако Му предате своју способност одлучивања о свему осим о заједници са Њим. Ако затим чујете »одлучи да не пушиш«, шта ћете учинити? Да ли ћете извојевати победу својом одлуком да не пушите? Не. Уместо тога предајте своју моћ одлучивања у погледу пушења Богу. Задржите је само у погледу ваше вере. Док тако чините, Исус долази и живи својим животом у вама желећи и чинећи у вама оно што Му је угодно. (Филиплјанима 2,13).

Ето начина на који је Павле могао рећи: »А ја више не живим него живи у мени Христос.« То је оно што је нарочито занимљиво у вези са истином о предању. Оно је доступно и најслабијој особи на свету. Није неопходно да будете јаки да бисте могли да се предате. **Ако религија Исуса Христа не може да помогне најслабијој особи на свету, она није добра.**

Сувише дуго хришћанска религија испуњавала је потребе поклоника воље. Настојали смо да у Цркву прихватимо људе јаке воље. Али кад год недовољно наглашавамо да је Исус наша једина нада и наша једина сила за послушност, завршићемо само спасењем по систему »уради сам«. Јаки људи сматрају да они то могу постићи сами, јер успевају у неким променама свог понашања. Они долазе у Цркву, али постају узнемирени кад чују о предавању воље и о покоравању себе Исусу. »Кад увиде да не постоји никакав начин да уткају себе у то дело, одбацују понуђено спасење.« (Чежња векова, стр. 227)

Хиљаде људи данас ће прихватити религију, укључујући и хришћанство, или чак адвентизам - ако открију неки начин да и себе укључе, ако нађу неки начин да зараде и заслуже бар најмањи део свог спасења. Кад откријемо да не можемо учинити ништа осим да у понизности паднемо пред Исусове ноге и признамо да ми не можемо ништа учинити, тада то постаје претежак крст. Али крст је суштина предања, оно око чега све кружи. Он укључује потпуно предавање себе.

Неки често цитирају део из прве књиге Одабраних порука (1 SM,382) »Кад нам је послушност према Богу у срцу и кад усмеравамо своје напоре ка том циљу, Исус прихвата то настојање и напор као човекову најбољу службу, надокнађујући недостатке својим сопственим божанским заслугама.«

Најчешће се то тумачи овако. Кад нам је у срцу стална жеља да будемо послушни Богу, да чинимо што је добро, чак и ако никад не успевамо, у томе, Он надокнађује наше недостатке.

Али ако читамо читаво поглавље и сагледавамо целокупност текста, открићемо да нешто друго односи превагу: Кад нам је послушност према Богу у срцу, и кад нам је у срцу да послушамо Бога успостављајући заједницу с Њим, кад нам је у срцу да послушамо Бога отварајући врата на Његово куцање, тада Он надокнађује наше недостатке. Ако настојите да одвојите један миран кутак дана који отвара пут за заједницу с Њиме током читавог дана, Бог ће својим сопственим божанским заслугама надокнадити недостатке које осећа хришћанин који духовно расте.

Најслабија особа која престаје да пуши, пије или се одриче било чега другог и која се у исто време плаши да нема довољно одлучности да отпочне значајну личну заједницу са Богом има наде да ће се срести са Богом на пола пута.

Кад се ради о мојим настојањима да победим пушење или променим свој карактер, Он ће учинити све што је потребно. Али кад се ради о тражењу заједнице вере, Он ће ми се приближити без обзира да ли сам јак или слаб. Верујем да ако имам само 10 посто снаге воље да се приближим Богу у свакодневном проучавању Библије, молитви и личној заједници, Он ће ми дати преосталих 90 посто. Али да би се то догодило ја морам уложити свих својих 10 посто. Ако имам 90 посто одлучности и самодисциплине да наставим да одвајам то време за Бога, Он ће ми дати још 10 посто, али зато је потребно свих мојих 90 посто.

На крају, желео бих да вас подсетим на једноставну чињеницу да хришћанин који расте не доживљава стално предање и зависност од Божје моћи од свог обраћења па надаље. Волео бих кад би та зависност била непрестана у животу свих нас. Ако желимо да се суочимо са чињеницама живота са којима живимо, морамо признати да је кад Бог сади дрво то у почетку само млада садница. Ако сам установио да још нисам искусио право предање о коме смо овде говорили, не морам да се обесхрабрим.

Прво, наша послушност није услов да нас Бог прихвати. Бог обавија своје руке око нас због оног што ЈЕ Исус већ учинио. Кад смо одговорили на понуђено спасење, Он нас је потпуно прихватио. Све док долазимо к Њему Он нас прима овакве какви јесмо. Друго, Бог увек дозвољава растење у хришћанском животу. Ако видим да нисам послушан онако како је Исус био, не морам да се плашим. Али, молим вас, не снижавајмо Његов циљ, намере и замисли за нас на ниво наших сопствених могућности. То што још нисам нешто доживео не значи да је то и немогуће.

Реченица са 46. (у новом издању са 53.) странице књиге Пут Христу требала би да стоји на почетним страницама сваке Библије: »Има оних који су упознали Христову љубав која прашта и који заиста желе да буду Божја деца али су свесни несавршености свог карактера, грешности свог живота и зато су спремни да посумњају у то да је Свети Дух стварно обновио њихово срце. Таквима бих рекла: Не повлачите се обузети очајањем! Ми ћемо често морати да се бацамо пред Исусове ноге и плачемо због својих недостатака и погрешака, али се не смемо обесхрабрити. Чак и ако нас је непријатељ надвладао, Бог нас не одбацује, не заборавља и не одбија! Не! Христос се налази с десне стране Богу и сам се заузима за нас. Љубљени Јован каже: "Ово вам пишем да не грешите, и ако ко сагреши имамо заступника код Оца, Исуса Христа праведника!" (1. Јованова 2,1) Немојте заборавити Христове речи: "Јер сам Отац има љубав к вама!" (Јован 16,27) Он чезне да вас врати к себи и види како се Његова чистота и светост одражавају на вама. И ако само желите да се покорите Њему, Он, који је започео добро дело у вама, наставиће га све до дана Исуса Христа. Молите се усрдније, верујте потпуније! Кад будемо посумњали у своју снагу, ослонимо се на силу свога Откупитеља, и тада ћемо прослављати Онога који је здравље наше душе.«

Такав је процес растења. »Кад будемо посумњали у своју силу...« То се не догађа преко ноћи. Док стално идемо све ближе предању, потпуном одрицању од себе и својих сопствених моћи, док учимо да сумњамо у себе а да верујемо Њему, ми ћемо побеђивати, природно и спонтано, зато што смо се одрекли својих способности и ослонили на Њега који живи својим животом у нама.

**„Познаћете истину и
истина ће вас избавити
(Јован 8,32)**

4. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ БОЖЈЕГ УПРАВЉАЊА

Да ли сте икада док сте певали песму »Христу дајем срце своје« запазили и њене речи:

»Христу дајем срце своје
И свој живот сваки дан,
Да ја увек њему служим,
Захвалан и радостан!

Христу дајем све,
Христу дајем све –
Само Теби, Спасе драги,
Јер Ти љубиш ме!

Христу дајем све што имам,
Своје срце доносим!
Дајем све на овом свету,
Само да бих био с њим!«

Да ли знате шта то значи потпуно се предати Богу? Знате ли шта значи осетити Његову потпуну контролу над вама? Или вас таква мисао узнемирава? Од чега се састоји Његова контрола?

Ја сматрам да ми имамо три могућности у свом избору: да будемо под Божијом контролом, под контролом сотоне, или да се бринемо сами о себи управљајући својим

животом. Многи, а нарочито млади, воле ову мисао о управљању самих собом. Кад осете узбуђење полетања из гнезда, спремни су да све раде по свом избору, да буду своји људи. Жеља за управљањем није ограничена само на младе. Та жеља део је људске природе. Изгледа да је зачуђујуће кад откријемо да не можемо управљати собом. Ми смо једноставно под контролом једне или друге силе — и то је све. Све што ми можемо учинити јесте да изаберемо која ће сила управљати нама. Да није било крста, ми бисмо безнадежно остали под сотонином контролом, без икакве друге могућности. Али Исус је на Голготи задобио за нас Божју понуду једне друге могућности, да дођемо под Његову контролу. Бити под сотониним утицајем значи пасти у најстрашније ропство, док избор Божјег вођства доноси највећу слободу. Али то је још увек контрола или управа неког другог. Покушаћемо све да објаснимо до краја поглавља, али бих желео да своју пажњу усмеримо на Павлове речи: »Не знате ли да коме дајете себе за слуге у послушање, слуге сте онога кога слушате, или греха за смрт, или послушања за правду? Хвала дакле Богу што бивши робови греху послушасте од срца ту науку којој се и предадoste.« (Римљанима 6,16.17)

Сотона је зачетник свег зла. Кад говоримо о робовању греху, ми у ствари кажемо да смо робови греху. Бити слуга правди значи бити Исусов слуга. Питање које се овде поставља јесте да ли сам ја роб сотоне или Исусов слуга? Немамо другог избора. Сам Исус је рекао да не можемо служити два господара; или ћемо служити једног или другог.

»Нити дајите удова својих греху за оружје неправде; него дајите себе Богу, као који сте живи из мртвих, и уде своје Богу за оружје правде.« (стих 13)

Још одавно један од наших првих пионира приметио је нешто необично о нама као инструментима. Инструмент је нешто што користи уметник или војник. Инструмент обавља посао под контролом оног који њиме управља. Секира у рукама четворогодишњака неће оборити циновско дрво у шуми. Али искусни дрвосеча може њоме оборити дрво. Људи који живе без Христа никад неће моћи да држе Закон, али кад човек постане инструмент у Христовим рукама, послушност је могућа. Инструмент је пасивна ствар, али се многи боје речи ПАСИВАН: Кад говоримо о предању воље, обично нико с тим нема проблема. Али ако само споменемо предавање способности одлучивања, људи се намрште. Ипак књига Пут Христу јасно каже да кад Богу предамо своју способност одлучивања Он преузима контролу над нама. Кад се то догоди, долази до потпуне промене у нашем животу.

Сећам се да сам кад год бих дошао до 30. странице књиге Пут Христу говорио: »О, опет то« и прелазио на следећу страницу. Коначно сам једног дана сео и покушао да схватим о чему се ту заправо говори.

»Многи питају: Како се могу сасвим предати Богу? Ви то желите, али не можете остварити својом снагом, јер сте немоћни и слаби, спутани сумњом и навикама грешног живота. Ваша обећања и ваше одлуке зидају се на песку. Ви не можете зауздати своје мисли, страсти и жеље. Неиспуњена обећања и неодржани завети

поколебали су поверење у сопствену искреност. Ви сте се обесхрабрили и мислите да вас Бог не може примити. « Нисам имао проблема да разумем овај део. Како ме је писац само тако добро познавао? питао сам се. Али затим стоји: »Па ипак не треба да очајавате. Најпре вам је потребно да упознате праву моћ воље.« У том тренутку помислио сам: »У реду, то је мој проблем. Мени је потребна снажнија воља« И са тим страшним неразумевањем кренуо сам да још више развијам снагу своје воље. Почео сам да присиљавам себе да чиним оно што ми је било тешко. Покушавао сам да натерам себе да устанем у три сата ујутро само да бих видео да ли ја то могу. Покушавао сам да откријем колико дуго могу да трчим, да се уздржавам слаткиша и тако даље. Мислио сам да све то време све више развијам снагу воље.

Мартин Лутер имао је сличан проблем. Кад је схватио да не успева, покушао је да плати за своје слабости мучећи своје тело, шибајући се до бесвести у манастирској ћелији. На крају ипак увидите да сте некако промашили циљ и вратите се још једном на 30. страницу.

»Најпре вам је потребно да упознате праву моћ воље.« И чудно, већ нам следећа реченица каже ***шта је снага воље. »То је главна сила човекове личности; она је та која одлучује и бира.***« Дакле ***воља је способност одлучивања и бирања.***

Покушао сам да развијем снагу воље, оно што називамо чврстином - али воља је у ствари способност избора. Воља и снага воље нису једно те исто. ***Ми обично поистовећујемо снагу воље са дисциплином, храброшћу и одлучношћу.*** Али снага воље је нешто друго. ***То је наша способност доношења одлуке.***

Воља је способност да изаберемо а снага воље способност да остваримо оно што смо изабрали. »То је главна сила човекове личности; она је та која одлучује и бира. ***Све зависи од воље.***« Допустите да заменимо дефиницију воље из књиге Пут Христу: »Све зависи од силе која одлучује и бира.« Зато сигурно постоји правилно и погрешно деловање моћи одлучивања и бирања. »Бог је дао човеку способност и могућност да сам бира; од нас зависи да ли ћемо је искористити како треба. Истина, ми не можемо променити своје срце, не можемо својом снагом љубити Бога; али од наше слободне воље зависи да ли ћемо Му служити.«

Сада типични легалиста, који не разуме оправдање вером, одмах почиње да примењује своју сопствену дефиницију слободне воље. Он одлучује да ће се одрећи пушења, пића, рок музике и својих рђавих навика. А ђаво седи и смеје се јер зна да ћемо, кад покушавамо да грех победимо својом силом на крају добити само жуљеве. Једно од првих искушења са којим се неко суочава кад одлучи да постане хришћанин јесте покушај да буде добар. Праведност нипошто није нешто што ми морамо одлучити да тражимо. То је пратећи производ познавања Исуса који настаје Његовим прихватањем.

Нама није речено да ми можемо одабрати да променимо своје рђаве навике већ да можемо »одабрати да Му служимо«. Реч служити упућује на реч СЛУГА. »Не знате

ли да коме дајете себе за слуге у послушање, слуге сте онога кога слушате, или греха за смрт, или послушања за правду.« (Римљанима 6,16)

»Ми Му можемо предати своју вољу.«

Заменимо сада већ поменути дефиницију »Можемо Му предати своју вољу.« Мислио сам да сам слободно морално биће које увек треба да задржи слободу избора. Зашто бих ту слободу предавао? Ово је тешко место и надам се да ме пажљиво пратите. Многи људи критикују ову мисао али још никада нисам чуо ниједног који је понудио неко боље објашњење.

»Можемо Му предати своју вољу, тада ће Он учинити да хоћемо и учинимо по Његовој вољи (мисао из Филиплјанима 2,13). Тада ће се цело наше биће покорити Христовом духу; сва наша љубав биће управљена на Божјег Сина и ми ћемо живети у потпуном складу с Њим.«

Правилном употребом воље (снаге воље) у вашем животу може настати потпуна промена.

Предањем своје воље (снаге воље) Христу ми се повезујемо са силом изнад свих моћи и сила. Тако можемо имати силу одозго да чврсто стојимо и тако кроз непрекидно предање Богу можемо бити у стању да живимо новим животом, животом вере. Кад сам први пут предао »снагу воље«, био сам запањен зато што сам мислио да ми Бог никад неће узети вољу; то је тачно, зато што Он то никад не чини. Али ме Он позива да је се одрекнем. Међутим очигледно је да ја морам да је употребим да бих Му дозволио да је преузме. Читав проблем у току целог хришћанског живота јесте КОМЕ желим да служим.

Увек сам слободан да изаберам другог господара и увек ћу имати слободу да одлучим желим ли да останем Христов или сотонин слуга. То ће увек бити мој избор, Било кад ја могу да се отргнем Христовој контроли.

На крају наше предање Богу не одузима нам слободу, већ нам дарује виши мисао слободе. Нисам сигуран да се може потпуно објаснити како се то догађа и како то у нама чини Христос над славе (Колошанима 1,21) јер је то тајна. Бог нас никада није позвао да објаснимо сваку Његову тајну. Међутим ипак можемо бити захвални за оно што знамо. И, искрено речено, нисам баш задовољан својим понашањем без Њега. Зато сам вољан да са радошћу прихватим Његово управљање мојим животом.

»Свако ко одбија да се преда Богу, налази се под влашћу друге силе.« (Чезња векова, стр. 399) ***Не морамо дакле изабрати сотонину управу - све што треба да урадимо јесте да не изаберемо Божју, и одмах ћемо се наћи под сотонином влашћу.*** »Он није свој господар. Он може да говори о слободи, али налази се у најцрњем ропству. . . Док сам себи ласка да следи налоге сопственог разума, он слуша вољу кнеза таме.« (исто)

»Међутим, ако се не потчинимо Христовој власти, нама ће загосподарити онај који је зао. Неминовно се морамо наћи под влашћу једне или друге од ове две велике силе *које су у сукобу за врховну власт у свету*.« (исто, стр. 270) Не каже се »коначно« већ »неминовно« ми смо под влашћу једне или друге силе.

На основу свега овога закључујем да је у овом тренутку свака особа на свету под влашћу или Бога или сотоне. Чврсто верујем да та власт има два облика. Ако одлучимо да успоставимо везу са Богом, то ће Му омогућити да Он одређује смер нашег живота. А тај смер увек ће се кретати навише, иако може понекад ићи мало навише па и наниже. Али ако одбијемо да успоставимо везу са Богом (а многи верни то чине), тада ће сотона одређивати смер нашег живота, а он је увек наниже. Можда ће с времена на време мало ићи и навише и наниже.

Божији коначни циљ за нас јесте не само да Он усмерава наш живот и да останемо у заједници са Њим, све док Он својим вођством не успостави потпуну контролу над нама.

Он ће над нама успоставити »потпуну контролу« само ако смо ми то одлучили, никако се неће послужити силом. Испунићемо се Светим Духом. А не можемо рећи да једна таква особа не може бити послушна.

Сотона се нада да ћемо избећи успостављање заједнице са Исусом, зато што ће тада он добити прилику да успостави своју потпуну контролу и тада ћемо потпуно бити испуњени њиме. Опседнутост ђаволом огледа се на више начина а не само бацањем пене на уста и ваљањем у блату. Исти зао дух испуњавао је фарисеје и верске вође Христовог времена као и опседнуте у храму. Могуће је дакле бити под сотонином контролом у учтивом, префињеном облику.

Кад схватимо чињеницу да Божја управа доноси слободу, можемо се опустити, одахнути и препустити свој случај Створитељевим рукама. »Кад се душа преда Христу, Нова сила загосподари новим срцем... Душа коју тако држе небеске силе неосвојива је за све сотонине нападе.« (исто)

»У промени која настаје када се душа потчини Христу налази се најузвишенији смисао слободе... Једини услов који омогућава човекову слободу постоји у јединству са Христом« (исто, стр. 399).

У Јован 8,30 Исус говори о слободи коју једна особа осећа у заједници са Христом. »Познаћете истину и истина ће вас избавити«. (стих 32) Ова изјава увредила је људе. »Одговорише и рекоше му, ми смо семе Аврамово и никоме нисмо робовали никад.« (стих 33) Желели су да се мисли како управљају сами собом. Исус им је одговорио: »Сваки који чини грех, роб је греху... Ако вас дакле син ослободи, заиста ћете бити ослобођени.« (стихови 34,35)

»Јер закон духа који оживљава у Христу Исусу, опростио ме је од закона греховнога и смрти. Јер што закону беше немогуће, јер беше ослабљен телом (четворогодишњак не може руковати секиром зато што је слаб), посла Бог Сина својега у

обличју тела греховнога, и за грех осуди грех у телу да се правда закона испуни у нама који не живимо по телу него по духу.« (Римљанима 8,2-4)

Дакле ево зашто је још послушност могућа само вером. Бог зна да ми нисмо у стању да показујемо послушност. Зато нас позива да Му се предамо, да се одрекнемо себе и успоставимо заједницу у којој ће нас Он довести под своју управу, јер једино тако Он може да испуњава свој закон у нама који не ходимо по телу него по Духу. (стих 1)

Слобода која проистиче из заједнице са Богом јесте слобода љубави. Закон љубави чини да човек може да чини оно што иначе не би чинио, да тако воли оно што иначе не би волео да га то усхићује. Бог мења укус, прохтеве, наклоности, жеље и побуде тако да буду у складу са Његовом вољом. Човек у својој унутрашњости не остаје исти, већ грех сматра непривлачним и одвратним.

»Јер оружје нашега војевања није телесно, него силно од Бога на раскопавање градова да кваримо помисли и сваку висину која се подиже на познање Божје, и робимо *сваки разум* за покорност Христу.« (2. Коринћанима 10,4.5)

»Свака права послушност долази из срца. То значи целим срцем радити са Христом. Ако желимо, Он ће се тако изједначити са нашим мислима и циљевима, тако довести наша срца и умове у склад са својом вољом, да ћемо слушајући Њега у ствари поступати по својим природним подстицајима. Воља, очишћена и посвећена, наћи ће своје најузвишеније задовољство у служби Њему. Када упознамо Бога, онако како имамо предност да Га упознамо, живећемо животом сталне послушности.« (Чежња векова, стр. 574) Ми дакле не радимо на стварању послушности, него само своју пажњу усмеравамо на Бога, а послушност настаје као последица.

Многи од нас изгубили су бескрајно времена и енергије борећи се да буду послушни. Али кад упознамо Бога, онако како је наша предност да Га упознамо, живећемо животом сталне послушности. »Поштовањем Христовог карактера и заједницом са Богом, грех ће нам постати мрзак.« (исто) То онда неће бити само облик промене спољашњег понашања док изнутра грех још сматрамо привлачним.

Ако би све што бисте требало да урадите да бисте били послушни било да испитате своје побуде и затим избегавате оно што сматрате недоличним, а следите оно што сматрате пожељним, да ли би вам то било тешко? Да ли би то захтевало неки нарочити труд? Наравно да не би. То би било нешто најприродније. Тако ће, кад дођемо до тренутка у коме ћемо познавати Бога онако како имамо предност да Га упознамо, послушност бити природна, спонтана и привлачна. Ми ћемо улагати добровољне напоре у успостављање заједнице са Богом, а послушност ће настати као неизбежна последица.

Али сада се суочавамо са проблемом. Ко од нас живи животом потпуног предања? Истина је да су неки људи у свим временима дозвољавали Богу да потпуно управља њиховим животом. Али уобичајена људска реакција била би: можеш ли ми

показати један такав пример? Ја бих на то одговорио: Није ваше да знате ко је то постигао!

Ми никад нисмо имали дужност да откријемо ко је потпуно предан Богу, а ко није. То само Бог зна јер само Он може да види све. Ако сте случајно ви један од њих, ви ћете најмање истицати ту чињеницу, јер нећете ни бити свесни тога. Ваш ум, мисли и пажња биће толико усмерени на Исуса и Његову љубав да нећете имати времена да бринете о својим молитвама.

Али то што се нећемо хвалисати својом духовном величином и, што ћемо се приближавати Христу, изгледати све безвреднији и грешнији у сопственим очима, не значи да ћемо поступати све грешније. Постоји огромна разлика између *осећања* безвредности и грешности и *чињења* грешних дела.

Али ја још овде видим проблем. Као хришћанин који још расте видим да кривуља мог напретка иде навише и наниже. Шта је са оним тренуцима кад сам због своје незрелости одвратио поглед са Христа, ослонио се на своју снагу и пао под сотонин утицај? Морамо се опет сетити да »Ако ко сагреша, имамо заступника код оца, Исуса Христа, праведника«. (1. Јованова 2,1) Наша прихваћеност код Бога остаје нетакнута све док из дана у дан одржавамо заједницу са Њиме. Чак ако за тренутак и склизнемо под утицај непријатељске силе, Бог још управља нашим животом.

Нама је стално потребна Божја милост која нас оправдава, чак и кад достигнемо такав степен свог раста кад смо под потпуном Божјом управом јер морамо признати да смо по природи грешни. Питање које се поставља гласи: Може ли Свети Дух тако потпуно да испуни човека који је по природи грешник да Бог може да живи свој живот у њему? Одговор је да.

Претпоставимо да стално падам и грешим докле год нисам под Божјом потпуном управом. Да ли би то требало да ме обесхрабри? Не, ако гледам на Исуса. Нас не треба да брине оно што Бог мисли о нама, већ оно што ми мислимо о Исусу. И ми се можемо охрабрити чак и ако сагрешимо, јер у Посланици Филиплјанима (1,6) стоји да ће »Онај који је почео добро дело у вама, довршити га до дана Исуса Христа.«

»Они који направе места у свом срцу за Исуса, схватиће Његову љубав. Сви који чезну за тим да буду карактером слични Богу, биће задовољени. Свети Дух никад неће оставити без помоћи ниједну душу која гледа на Исуса. Он узима од онога што је Христово и даје њој. Ако се наш поглед стално задржава на Христу, рад Духа неће престати све док се таква душа не преобрази у Његово обличје. Чиста љубав прошириће душу, дајући јој способности за узвишенија достигнућа, за увећано знање о небеским вредностима, тако да јој неће бити ускраћена пунина. "Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити."« (Чежња векова, стр. 249) Али у међувремену, већ сад је могуће добити, бар за неко време, све победе и сву послушност коју Бог жели да имамо. Запамимо у 1. Јовановој посланици 3,6: »Који год у Њему стоји не греша.« »Ако ходимо у Христу, ако Божја љубав буде у нама, наша осећања, наше мисли, наши напори и поступци биће у складу са Божјом вољом.« (SC, 64)

Шта то значи »ако«. Кад год се ослоним на Његову силу и Његову моћ, ја нећу грешити. Моја осећања, моје мисли, циљеви и поступци биће у складу са Божјом вољом. Дакле одлучујући чинилац јесте да ли се ослањам на Њега или не, да ли сам се Њему предао или нисам, да ли у сваком датом тренутку мојим животом управља Бог или не.

Ако читате књигу Пут Христу наћи ћете прекрасан опис онога што је Бог учинио за нас, како је узео наше грехе и како нас гледа као да никад нисмо сагрешили. Тамо читамо: »И више од тога (више од узимања наших греха), Христос мења срце.

Он вером настава у нашем срцу. Вером и сталним покораванем своје воље Христу ви треба да одржавате ову везу с Њиме. (Сетимо се да је вера способност одлучивања.) И доке год то будете чинили, Он ће деловати у вама да желите и чините оно што Му је угодно.« (SC, 62.63)

Све док из дана у дан долазимо Њему, све док одлучујемо да се потчинимо Њему, Христос ће желети и чинити оно што нам је потребно. Ми потпуно зависимо од Њега у погледу послушности, победа и самосавлађивања. Немамо могућност другог избора. Неки данас не верују да ми икад можемо бити савршено послушни; мисле да морамо уложити много труда, снаге воље и дисциплине да бисмо се приближили послушности коју они сматрају немогућом! Они кажу: »Да, потребно је успоставити заједницу са Богом, али у ту заједницу треба унети себе и борити се против греха.« Желео бих да истакнем да свако ко заступа такво мишљење нема другог избора осим да прихвати несавршену послушност. То је једино за шта смо ми способни. Наша послушност биће несавршена у сразмери са заокупљеношћу покушајима да будемо послушни.

Свако ко верује да је савршена послушност могућа кроз Божју милост, разумеће да се морамо одрећи себе и допустити Христу да борави у нама. Схватиће да послушност настаје само вером без додатка или одбитка. Ако желимо да то постане и савршена стварност, она мора настати само Христовим деловањем. Исус се тако предао свом Оцу да је сам Отац живео у Њему. Елен Вајт каже да Исус чак није имао никакве планове за себе јер их је свакодневно откривао кроз личну заједницу са Богом. (Види: Чезња векова, стр. 163) Поред тога Исус је још увек остао личност. Његова заједница са Оцем није поништила Његову личност или Његову индивидуалност.

Бог који вас је створио као личности, Онај који је сачувао личност апостола Павла, љубљеног Јована, Андрије, Марије и Марте, може сачувати и вашу личност и тако управљати вашим животом да вам омогући највећу могућу слободу.

Један од разлога због којих је Елен Вајт била против хипнозе јесте чињеница да под њеним деловањем људи преузимају права која припадају само Богу. »Божја намера није да иједно људско биће покори свој ум и своју вољу контроли другог, постајући пасивно оруђе у његовим рукама. Нико не сме да утопи своју личност у личности другог. Он се не сме ослањати на било које људско биће. Мора се

ослонити на Бога. У достојанству своје човечности коју је добио од Бога *човек треба да буде једино под Божјом управом*, а не под управом људског ума.« (МН,242)

Хипнотизер се игра оним што је искључиво право Творца. Хајде да препричамо овај цитат да бисмо схватили шта Бог мисли о нама и нашој заједници са Њим. »Божја је намера да свако људско биће покори свој ум и вољу Његовом вођству и постане пасивно оруђе у Његовим рукама. Оно не треба да гледа на неко друго људско биће, већ се мора потпуно ослонити на Бога. У достојанству своје човечности коју је добио од Бога треба да буде једино под Божјом управом.«

»Да ли треба да постанемо пасивно оруђе у Његовим рукама?«, можда се питате. То је оно што смо у песми рекли: »Ја предајем све.« Можда нам смета та реч пасиван. Не заборавимо како неко пасиван може бити активан. Јонатан је повео момка који му је носио оружје, попео се на брдо и победио читаву непријатељску војску. Али Бог је управљао њиме. Ко је икад чуо да се у рат иде са жбановима и бакљама! Али Гедеон је био пасивно оруђе у Божијим рукама и непријатељ је побегао. Сетимо се Мојсија, Павла, Илије и свих осталих. Ми овде не говоримо о одмарању у столици за љуљање. Божанска управа чини нас активнијим него што смо икада били.

Божје управљање не обухвата само послушност, већ службу и силу да вршимо Његове задатке. Ми ћемо бити успешни у свим подухватима које Он има у плану за нас.

5. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ СУБОТНОГ ОДМОРА

Претпоставимо да сам трговац луксузним аутомобилима и да вам нудим потпуно нов Кадилак, модел изашао ове године, без икаквог плаћања у готову. Можете да га узмете и већ данас одвезете кући. Да ли бисте били заинтересовани? Размислите. Зар не бисте питали колике су месечне рате? Оне су 1000 долара месечно. А аутомобил троши 4,5 литре бензина на 13 км по граду. Да ли сте још заинтересовани?

Небо, понуђено потпуно бесплатно, бар у почетку изгледа привлачно. Уживамо у радосној висти да га је Исус платио готовином. Али шта је са месечним ратама, са оним уобичајеним свакодневним живљењем хришћанског живота? Ако нам месечне рате тако тешко падају, готовина плаћања за небески дом и не изгледа тако привлачна.

Четврта глава посланице Јеврејима говори о једној од најинтересантнијих тема повезаних са послушношћу вером: »Да се бојимо дакле да како док је још остављено обећање да се улази у покој његов, не одоцни који од вас. Јер је нама (еванђеље) објављено као и онима (Изриљцима који су лутали пустињом 40 година); али онима не помаже чувена реч, јер не вероваше они који чуше.« (Јеврејима 4,1.2)

Шта је то еванђеље проповедано њима као и нама? Многи су размишљали о томе шта оно обухвата и шта значи. Желео бих да одговорим на основу Римљанима прве главе да је еванђеље радосна вест о Исусу и о свему ономе што је Он учинио.

Пре извесног времена усред црначке цркве устао је Х.М.С. Ричардс и рекао: »Људи, желим нешто да вам кажем. Надам се да ме пажљиво слушате. Немојте пропустити ово што ћу вам рећи. На небу неће бити црних људи.«

Завладао је тајац.

Застао је за тренутак а затим поновио: »Желим да то кажем још једном, да будете сигурни да сте ме добро чули. На небу неће бити црних људи.« Затим је додао: »На небу неће бити ни белих људи.« То је бар мало поправило ситуацију. Коначно је рекао: »Једина врста људи која ће се наћи на небу биће црвени људи, опрани у крви Јагњетовој.« Свако од нас, смеђ или жут, црн или бео, може бити опран у Јагњетовој крви. **Ово је срж еванђеља.** Раније смо споменули три вида еванђеља. Исус нам нуди одмор у сва три случаја: одмор од покушаја да се искупимо за прошле грехе, од

покушаја да победимо садашње грехе, и од света греха својим поновним доласком. Према тексту у Јеврејима 4 неверство је разлог због којег не улазимо у покој. Вера је решење. Без вере нема одмора, покоја. Мало вере значи мало одмора, а много вере значи и много одмора.

Прва врста одмора коју Бог нуди јесте одмор од труда да бисмо издејствовали Његово прихватање и опроштење. Његова је милост увек била бесплатна. Спасење је дар, и то је суштина еванђеоске поруке. »Дела су била готова од постања света.« (стих 3) Израилски народ имао је стални подсетник на божански позив на одмор у сенци јагњета које се клало у трему. Међутим Исус је дошао да уради нешто више од опраштања наших греха. Он жели да нам подари силу да будемо послушни. Не само да се побринуо за готовину већ и за месечне рате. Он не нуди само опроштење за кривицу греха већ и силу да победимо грех у свакодневном хришћанском животу.

Људи у пустињи очигледно нису ушли у другу врсту покоја престајући да се ослањају на сопствене покушаје да живе Богу угодним животом. Зато нису могли ни да уђу у обећану земљу.

Јеврејима 4,9 говори о другој врсти одмора кад каже: »Даклем је остављено још почивање народу Божјему.«

Павле није говорио само Израилцима већ и свима који су прихватили тврдњу из Галатима 3,20: »А кад сте ви Христови, онда сте семе Аврамово и по обећању наследници.« Кад први пут дођем Христу и прихватим Његову милост којом ме оправдава, ја постајем део Божјег народа. Али још увек има одмора за нас. Јеврејима 4,4 назива га суботним одмором.

Запазите: »Јер негде рече за седми дан овако: и почину Бог у дан седми од свих дела својих.«

Бог се одморио од својих дела у суботни дан па позива и нас да се, **кроз симбол суботе, одморимо од својих покушаја било да зарадимо или заслужимо небо, било да будемо послушни самосавлађивањем и победама у сопственој сили.**

Он нас позива да уместо тога успоставимо заједницу са Њим у којој се све то остварује.

Како улазимо у Његов одмор или покој? Исус каже: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) Ако долажење Исусу доноси мир, шта нам доноси терет? Чињеница да нисмо успоставили потребну заједницу са Исусом. Ако смо још натоварени и уморни, преостаје нам да урадимо само једно - да пођемо Њему и да непрестано идемо Њему.

Кад бисмо желели да завршимо кратки течај о суштини спасења вером у Исуса Христа, било би потребно да прочитамо још само два текста. Први у Еванђељу по Јовану 15,5: »Без мене не можете чинити ништа.« Други у Филиплјанима 4,13: »Све

могу у Исусу Христу који...« Кад ово саберемо, једино што ми можемо урадити јесте доћи у заједницу с Њиме и остати с Њиме.

Говорили смо о разлици између послушности вером и послушности делима. Онај који поседује послушност вером улази у покој друге врсте, док онај који покушава да буде послушан сопственим напорима остаје духовно уморан и натоварен.

Дакле Павле овде говори о суботном покоју. Бог се одмара од свих својих дела и позива и нас да починемо од наших дела. Али људском срцу још увек је тешко да уђе у такав покој.

Субота је увек била знак посвећења. »И суботе своје дадох им да су знак између мене и њих, да би знали да сам ја Господ који их посвећујем.« (Језекиљ 20,12) Исто налазимо и у 2. Књизи Мојсијевој 31, 13. Дакле, кад Павле у Посланици Јеврејима 4 говори о суботном одмору, он пре свега мисли на посвећење. Погледајмо на пример 12. стих: »Јер је жива реч Божија и оштрија од сваког мача, оштра с обе стране, и пролази чак до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга и суди мислима и помислима срдачним.« Овај стих описује унутрашњи хришћански живот.

Сваке седмице док Сунце тоне и Субота отпочиње, ми имамо велики подсетник на Бога, жељу да сви дођемо к Њему како би нам Он могао дати одмор. Ту откривамо једно од главних значења суботе. »Требало је да (субота) буде знак. . . веза са правим Богом. **Међутим, да би Суботу држали светом, људи и сами морају бити свети.** Вером морају постати судеоници у Христовој правди... Кад су се Јевреји одвојили од Бога и пропустили да Христову правду вером начине својом правдом, Субота је изгубила свој значај за њих.« (Чежња векова, стр. 231) Субота указује на Исуса »и као Творца и као на Онога који посвећује. . . Субота је знак Христове силе да нас учини светима. Такође је дата свима онима које Христос чини светима.« (исто, стр. 236) **Субота објављује да послушност може настати само вером.**

Запазимо да у Откривењу 14 лажни дан одмора у току последњег времена постаје знак оних који нису прихватили Господњи одмор, оних који покушавају да спасу сами себе својим делима. Кад приме жиг зверин, »неће имати мира дан и ноћ који се поклањају звери и икони њезиној«. (стих 11) Исту поруку садржи још један стих из Откривења 14, који ми повезујемо са мртвима и надгробним споменицима али који садржи и духовну поруку: »Благо мртвима који умиру у Господу одсад,... да почину од трудова својих; јер дела њихова иду за њима.« (стих 13)

Прихватање одмора који Бог нуди, одмора од наших дела, од наших напора да постигнемо послушност не значи Да послушност није важна - **»дела«** **ће настати природно кад свакодневно одлазимо Њему да бисмо добили суботни одмор.**

»Јер који уђе у покој његов, и он почива од дела својих, као и Бог од својих. Да се постарамо дакле ући у тај покој, да не упадне ко у ону исту гатку неверства.« (Јеврејима 4,10.11)

Да ли сте се икад трудили да се одморите? Звучи парадоксално, али мислим да сам видео многе људе како напорно раде на свом одмору и бојим се да сам у појединим тренуцима и ја један од њих. У чему се онда крије рад? ***Ми треба да се трудимо да уђемо у покој, у одмор. А то значи свакодневно долазити Христу да бисмо остварили заједницу са Њим. То је најтежи од свих послова.***

Елен Вајт је истакла да често, нећемо осећати потребу за молитвом — али да баш тада треба највише да се молимо. (види: МН 181)

Много пута неће нам бити до одржавања те присне заједнице. Али кад схватимо да само долажењем ка Христу можемо наћи одмор који тражимо, уложићемо сваки потребан напор.

Потрошили смо већ доста времена покушавајући да грех и сотону победимо сопственом снагом. Зато нам Исус још увек нуди суботни мир. Он тражи да преузме наше терете и бриге, ако ми само желимо да Му их предамо.

Надам се да ћете прихватити одмор који нам Исус нуди у свим видовима великог плана спасења. И плаћање у готовом и месечне рате су бесплатне. ***Све*** је бесплатно.

**„Ходите к мени сви који
сте уморни и натоварени
и ја ћу вас одморити.“**

(Матеј 11,28)

6. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ ПРИРОДЕ ПОКАЈАЊА

Пре неколико година млада медицинска сестра дошла је једног четвртка поподне у моју канцеларију. Сита и уморна од живота који је водила рекла ми је да жели промену. Желела је Христа у свом животу.

»Можеш доћи Христу управо сада«, објаснио сам јој, »и Он ће те радосно прихватити.« »Не, не баш сада«, одговорила је, »јер имам неке планове за овај викенд.« А затим је почела да описује своју намеру да проведе један слободан викенд са нечијим мужем. Да ли је требало да јој кажем како је могла да одмах дође Исусу чак и са својим плановима за викенд? Или је требало да је посаветујем како би морала да их се одрекне, и тек ако то учини, може доћи Исусу таква каква је? Или је требало да је уверим да једино треба да жели да промени своје планове и да ће јој Христос, ако дође Њему, дати силу која ће је променити?

Шта је покајање? Како се постиже? Да ли се ми кајемо пре него што нађемо Христа или долазимо Христу да бисмо се покајали, и на крају, чему нас правилно разумевање покајања учи о послушности само кроз веру?

2. Коринћанима 7,10 говори о две врсте покајања: »Јер жалост која је по Богу доноси за спасење покајање, за које се нигда не каје; а жалост овога света смрт доноси.« Могуће је жалити што је наш грех откривен или због последице греха, а не због самог греха — Јуда је најбољи пример. Пошто је очекивао сасвим другачији исход, жалио је што се све различито одвијало кад је издао Исуса. Међутим није осећао жаљење због самог греха - ни због тога што је покушао да натера Исуса да се сложи са његовим идејама о успостављању новог царства, ни због основе свог греха, одлуке да буде у Христовој близини како би преузео контролу над Његовим животом. Његово кајање била је жалост овога света и водила је и у телесну и у духовну смрт. »Истинско покајање, које је по Богу, укључује две појединости: жалост због греха и одвајање од њега.« (8С,23) Звучи једноставно. Међутим, дали сте икад покушали да се кајете? Можда се сећате како су вам, док сте били деца, говорили: »Кажи: жао ми је, опрости!« Да ли изговарање ових речи чини да стварно осећамо жалост? Да сам успео да ону младу медицинску сестру натерам да каже: »Жао ми је због мојих планова за викенд«, да ли бих успео да је доведем до покајања?

Понекад је сасвим лако осећати кајање због последица греха. Алкоголичар се жали због мамурлука, али не и због пијанчења које му претходи. Лако је ујутро осећати кајање због претходне ноћи и жалити због нечег што осећамо као последицу греха, а још увек не сматрати грех одвратним. Медицинска сестра која је дошла у моју канцеларију осетила је жаљење због неких последица свог животног стила, али и поред горког укуса последица није осећала кајање због самог греха.

Можда сте покушали да на неки други начин доживите покајање, надајући се да ћете, ако одбаците грех, пре или касније осетити жалост. На жалост, убрзо откривате да не можете раскинути с грехом и да га још сматрате привлачним. Чак и особе јаке воље које се могу одрећи видљивих грешних навика, још се суочавају с њима дубоко у себи. Библија нас одавно учи да иако човек гледа на оно што се види, Господ гледа на срце. (види: 1. Самуилова 16,7)

Како онда можемо постићи право покајање? Да ли долазимо Христу да бисмо се покајали или се кајемо да бисмо дошли Христу? Кад се ради о покајању, често лично на човека на чијим колима не ради сирена. Одвезао је кола до радионице и нашао затворена врата са натписом: »Затрубите ако вам треба помоћ!«

Поглавље о покајању из књиге Пут Христу дивно објашњава решење очигледне дилеме у којој се налазимо. Исус жели да дођемо к Њему онакви какви јесмо. Покајање није нешто што ми чинимо, већ је оно дар који нам сам Исус даје. А да бисмо добили дар, морамо се најпре наћи у присутности Дародавца.

Одакле добијамо право покајање за своје грехе? Наравно, од Бога. Оно се не добија тиме што ћемо себе натерати на нешто, или приморати себе да се нечега одрекнемо. ***Све што можемо учинити јесте да сваког тренутка долазимо Исусу. Само нам Он може даровати дар покајања.***

Петар, говорећи о Исусу, у Делима 5,31 каже: »Овога Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израилу покајање и опроштење греха.« Покајање је исто Божији дар као и опроштење и оправдање и оно се не може искусити осим ако нам га Христос не дарује. Оно што нас привлачи Христу је Његова моћ и доброта. Кроз Њега долази покајање и кроз Њега долази опроштење.« (1SM, 391)

Овим добијамо и одговор на питање да ли Богу долазимо пре или после покајања. Ако је покајање дар, очигледно је да најпре треба да дођемо Богу да бисмо га примили, а ако покајању претходи опроштење (Дела 5,31), тада покајању претходи и оправдање. »Онога коме прашта Христос најпре води на покајање.« (Мисли са Горе благослова, стр. 23)

Запазите редослед. Ако сте ви млада медицинска сестра у четвртак поподне, уморна од свог начина живота, која би желела да успостави заједницу са Христом, али има неке планове за викенд, потребно је да Христу дођете такви какви јесте.

Никада сами по себи нећемо бити толико жалосни да променимо живот или само планове за викенд ако не дођемо Њему да бисмо добили дар опроштења. Зато

дођите Христу такви какви јесте, а Његово је да вам поклони дар покајања и реши ваше планове за викенд.

Па ипак толико много нас се можда и годинама бори да осети жалост и престане да греша покушавајући да личне »планове за викенд« реши сопственом слабом снагом. То је заједнички проблем, чак и оних који кажу да су хришћани. Управо овде многи греше и зато не добијају помоћ коју Христос жели да им да. Они мисле да не могу доћи Христу ако се прво не покају. Али мора ли грешник чекати на покајање да би тек онда мбгао доћи Исусу? Треба ли покајање да буде препрека између грешника и Спаситеља?

Библија не учи да грешник мора да се покаје пре него што послуша Христов позив: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) »Сила која долази од Христа води правом покајању.« (SC, 26)

У Римљанима 2,4 стоји да нас Божја доброта води на покајање. Кад потпуно схватимо Божју љубав, најбоље разумемо и сву страхоту греха. Проучавајући Исусов живот, размишљајући о Његовом карактеру и Његовој служби, ми осећамо кајање. Размишљање о Његовој љубави сломиће наша срца тако да ћемо схватити шта су Му учинили наши греси.

Мој брат и ја били смо у истој соби у колеџу. Сваког петка поподне заједно бисмо чистили собу, али сам једном очајнички покушавао да довршим писмени рад и нисам имао времена за губљење. Он је улетео у собу и рекао: »Брзо, пожури, треба да очистимо собу.«

»То уради ти«, одговорио сам, »ја сам сувише заузет. Не могу.« И као више пута раније почели смо да се натежемо. Моји родитељи често су се питали хоћемо ли тако дуго живети да стигнемо да одрастемо, толико смо се много тукли кад смо били деца. Изненада мој брат је мирним гласом рекао: »У реду. Све је у реду, схватам. Мора да си у страшној гужви. Мора да ти је прилично тешко да све постигнеш. Ја ћу очистити собу. Биће ми драго да то урадим. Ти само настави свој посао.«

И тако ми је сломио срце. Одлажући своје папире помогао сам му. ***Кад ти се неко не супроставља, већ показује разумевање и љубав, то те задобија.*** Доброта мог брата навела ме је да очистим собу - иако ми је глумио.

Међутим Божја доброта је стварна. То је једина врста истинске доброте која постоји. Кад схватимо Божју доброту, милост и стрпљење, откривене у Исусу, све постаје другачије.

Раније је моја породица била на годишњем одмору на једном острву усред језера Гал у Мичигену. Мој брат и ја ревносно смо се упустили у нашу омиљену игру - тучу. Кварили смо одмор и родитељима и свима другима, а мој отац је покушавао све што му је пало на памет да би нас навео на покајање. Покушавао је да нас затвара у собу, да нам ускрати слатки део оброка, чак и читав оброк. Крајње очајан забранио нам је сва уживања у води и коначно узео у руку цево за пумпање гума. Ништа није помогло.

На крају је дошао тренутак кад нас је позвао у своју собу, сео насупрот нама двојици размишљајући шта да још уради - није знао шта. Тада сам видео како се његове очи пуне сузама. Сузе на лицу мог великог, јаког оца! То је било нешто ново за мене. Први пут сам схватио шта су за њега значиле наше туче и натезања. Разочарао сам и нанео бол ономе који ме је волео. И мада сам могао да поднесем шибане гуменим цревом, нисам могао да поднесем сузе. Изненада сам стварно желео да се променим. Биле су то најтеже батине које сам икада добио.

Они који успоставе заједницу са Христом почињу да схватају Његову љубав и стрпљење. Почињу да схватају колико Га је коштало спасавање човечанства од греха. Они разумеју и разочарење и душевни бол који Му грех наноси. А кад се то догоди, грех изгледа другачији него раније. Нестаје његове привлачности. Истинско осведочење о томе да смо сломили Исусово срце води до истинског покајања. Долази до промене у нашој заједници са Богом.

»Чим упознамо своју грешност, не губимо времена да се сами поправљамо. Колико њих верује да нису довољно добри да се приближе Христу! Мислиш ли да би ти сам могао постати бољи? Може ли Етиопљанин променити своју кожу или рис своје шаре? Можете ли ви чинити добро, научивши се чинити зло? (Јеремија 13,23) Само Бог може да нам помогне. Не смемо очекивати да наша вера буде јача, да прилике буду боље, а ми мање зли. Ништа не можемо постићи сами од себе. Морамо се приближити Христу такви какви јесмо.« (Пут Христу, стр. 20)

»Ми треба да дођемо Христу такви какви смо, грешни, немоћни, зависни. Ми смемо да ступимо пред Њега са свим својим слабостима, гресима и да покајнички паднемо пред Његове ноге. Тада ће нас Он пригрлити својом љубављу, наше ће ране завити и очистиће нас од сваке нечистоте.« (исто, стр. 33)

Колико људи може прихватити Божији дар покајања? »Господ... неће да ко погине, него сви да дођу у покајање.« (2. Петрова 3,9) Свако коме је доста старог живота и ко уморан од њега жели да заиста остави грех али мисли да је то немогуће треба да се сети да Господ жели да »сви дођу у покајање«. **Да ли сте знали да је долажење Христу и покајање једно те исто?** Зато покајање није нешто што треба издејствовати или постићи. Христу долазимо једноставно проучавањем Његове речи и молитвом, а Он нам бесплатно даје свој дар покајања.

Дакле како се кајемо? Како се то збива? Прво грешник, без обзира ко је и шта је учинио, или какви су његови планови, тражи Исуса онакав какав јесте. Затим му Исус нуди дар који се зове покајање. Кад човек прихвати тај дар, он је оправдан, њему је опроштено и он стоји пред Богом као да никада није сагрешио.

Покајање нипошто не треба да буде препрека између грешника и Спаситеља. Приступ је Христу доступан свакоме ко престане да се ослања на себе, ко схвати да не може спасти самог себе или бити послушан, и то чим одлучи да дође. Покајање никада не претходи долажењу Христу, јер ми морамо доћи Христу да бисмо примили Његове добре дарове.

Тако покајање није нешто што ми постижемо сами. У Исусово време читав један народ погрешно је разумео природу покајања. Они су покушавали да за себе ураде нешто што је само Бог могао да уради за њих. Већ смо видели Јудин случај. У Матеју 27,3 пише: »Тада видевши Јуда издајник његов да га осудише **раскаја се**, и поврати тридесет сребрника главарима свештеничким и старешинама.« Његово самопокренуто кајање довело је до тога да су пси растргли његово тело на путу ка Голготи.

Покајање се не односи само на камене плоче, Закон, прекршену заповест, већ на сломљено срце Онога који у својој љубави није постављао услове. Посматрање љубави откривене у Исусовом животу, смрти и посредовању за нас води нас ближе Њему и ми лично доживљавамо Божју доброту која нас мења. Кад схватамо да су наши греси, наша одлука да идемо сопственим путем, проузроковали Христове патње и сломили срце нашег најбољег Пријатеља, и наше срце ће се сломити и ми ћемо искусити покајање за које се не треба кајати.

Шта вам ово говори о послушности која је могућа само вером? Ако покајање није нешто што стварамо ми, већ прво морамо доћи Христу да бисмо га примили као Његов дар, ако је оно увек и само дар, ми не можемо учинити ништа да бисмо га заслужили или зарадили. Ми га морамо примити кроз личну заједницу са Христом. Ако покајање укључује и жалост због греха и **одвајање** од греха, тада су и жалост због греха и **одвајање од греха дар**. Значи ми не можемо учинити ништа да бисмо напустили грех осим **да одржавамо свакодневну заједницу са Исусом**.

Послушност тако може бити само производ вере због саме природе покајања. Због тога што је покајање дар и послушност је дар, јер само право покајање чини могућом праву послушност. Обоје примамо тражећи заједницу и пријатељство са Исусом.

**„Како дакле примисте
Христа Исуса Господа
онако живите у њему."
(Колошанима 2,6)**

7. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗАТО ШТО ЈЕ ПОСЛУШНОСТ ПЛОД ВЕРЕ

Исус је рекао: »Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете. Ја сам чокот а ви лозе: и који буде у мени и ја у њему он ће родити многи род; јер без мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,4.5)

Петнаесто поглавље Јовановог Јеванђеља један је од најзначајнијих делова Библије о послушности. Оно нас учи да је прави плод природни, спонтани и ненаметљиви резултат нечег другог. Погледајмо овај текст реч по реч! »Будите у мени и ја ћу у вама«. Шта то значи бити у Христу и имати Христа у себи? Неки су ово проучавали тако темељито да су издвојили све изразе који говоре о Христу у нама и све који говоре о нама у Христу.

Председник катедре за Нови завет на адвентистичком теолошком семинару направио је заједно са једним својим разредом опширно испитивање на ову тему. Дошли су до закључка да изрази »бити у Христу« и »Христос у нама« не значе ништа друго него успостављање односа са Христом, успостављање пријатељства и заједнице с Њиме. Они не виде никакву разлику између ова два израза, јер без обзира да ли говорили о нама у Христу или о Христу у нама говоримо о пријатељству и заједници са Њим.

Шта значи реч »будите«? Ако у читавој Библији проучите значење ове речи, наћи ћете да она једноставно значи »остати«.

Два човека на путу у Емаус рекла су странцу: »Већ је касно. Буди код нас. Остани са нама.« (види: Лука 24,29) Дакле кад Исус каже: »Будите у мени и ја ћу у вама«, Он нас позива да ступимо у заједницу с Њиме и да останемо у њој.

Постоје две важне појединости за успешан хришћански живот. Једна је доћи Исусу и друга остати код Њега. Прва нема вредности без друге јер је јасно да не можемо остати са Исусом ако прво нисмо дошли к Њему. Овде се сусрећемо са једним проблемом хришћана. Људи живе под лажним утиском да је, ако једном у свом животу дођу Исусу, то довољно за читав живот. Али то није тако. Само заједница са Исусом

решиће проблем греха. Како се она остварује? Исто онако као кад по први пут дођемо Исусу. »Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у Њему.« (Колошанима 2,6) Све се то постиже вером а резултат вере је заједница са Исусом.

Исус иде даље и каже да лоза не може родити рода ако није на чокоту. Запазимо да се овде говори о роду чокота. Не заборавимо да род потиче од чокота, а не од лозе.

Бог не жели да доноси род без нас. Пошто нас је створио по свом обличју, Он жеди да донесе род **кроз** нас. Ако смо ми лозе и покушавамо да донесемо род без чокота, нећемо донети ништа. Одвојене од чокота лозе се суше и вену.

Род настаје само на лози повезаној са чокотом, што указује на још једну занимљиву појединост. Иако управља нама, Бог никад не заобилази наше способности и могућности. Он делује кроз нас. Како Он то чини остављајући нам ипак слободу, то само Он у потпуности разуме. Ма колико покушавали ми то никад не можемо потпуно разумети.

Знамо да Бог љубављу управља нашим животом, зар се онда не можемо потпуно поуздати у Њега и Његов начин рада?

Исус каже да ћемо донети многи род ако останемо у Њему, а да без Њега не можемо чинити ништа. Смисао тих речи јесте да ми не можемо учинити ништа да бисмо донели род. Раније смо већ видели да ми не можемо учинити ништа, баш ништа, уколико Бог не дарује откуцаје нашем срцу, али Исус није овде мислио на то. Кад вам већ срце куца, каже Он, без мене не можете доносити духовне родове.

Сећате се нашег кратког течаја о спасењу само вером у Исуса Христа: »Без мене не можете чинити ништа« (Јован 15,5) и »све могу у Исусу Христу« (Филипљанима 4,13). Пошто без Њега не можемо учинити ништа, а с Њим можемо све, једино што нам преостаје јесте да дођемо к Њему. Ово је потпун и коначан одговор на све напоре које човек улаже.

»Нека нико не износи мисао да човек треба да уради мало или ништа у великом делу победе, јер Бог не чини ништа за човека без Његовог пристанка. Немојте говорити да ће вам Исус помоћи кад сте учинили све што је било у вашој моћи. Христос је рекао: "Без мене не можете чинити ништа."« (15М,381) Исти аутор у истој књизи (на 343. страни) каже: »Све што човек може учинити за своје спасење јесте да прихвати позив: Ко год хоће нека узме воду живота забадава.« Како се то постиже? Нека нам објасни сам аутор. »У заједници с Христом, кроз молитву и проучавање великих и драгоцених истина Његове речи, ми ћемо као гладне и жедне душе бити нахрањени и освежени на извору живота.« (Мисли са Горе благослова, стр. 143)

Стога све што можемо учинити за своје спасење у свим његовим видовима јесте да прихватимо Христов позив на заједништво са Њим кроз молитву и проучавање Његове речи. На тај начин остаћемо на чокоту.

Један човек ме је отерао са врата кад сам отишао да га позовем на седмицу проповеди. Међутим и поред своје нељубазности долазио је на проповеди. Долазио је сваке вечери. На нашим састанцима говорило се о три вида заједнице с Богом. Ми смо **проучавали Библију, молили се и говорили другима шта Исус значи за нас.**

Заједница са Исусом и посматрање Исуса донели су свој род. Свети Дух довео је овог човека Исусу и једног прелепог дана ја сам заједно са њим сишао у крстионицу. Годинама касније опет сам га срео и на моју радост још је остао (био) у Христу захваљујући истим оним методама помоћу којих је у почетку дошао Христу. Проводио је време у читању Божје речи, у молитви и у хришћанској служби. Род није изостао.

»Да ли се сећаш дана када си ме отерао са врата?« питао сам га.

»Не, ја то никад нисам урадио«, одговорио је.

Сигуран сам да би овај човек, да је само долазио Христу у току наших састанака, и да ништа није учинио после тога и даље терао људе.

Неко ми је једном рекао да је у хришћанској теологији о спасавању вером оправдање корен, а посвећење род. Али затим је додао да за посвећење морате пуно да се трудите, да се борите са сотоном и свим силама настојите да победите грех и држите Божје заповести. Међутим ако је посвећење род, онда је он резултат прихватања оправдања. Род је природан и спонтан. »Ипак, Спаситељ не налаже ученицима да напорно раде да би донели род. Позива их да остану у Њему.« (Чезња векова, стр. 583) Род рађамо остајањем у Њему, а не настојањем да донесемо род.

»Послушност је плод вере.« (SC,61) Дакле ако је једно резултат и друго узрок, на шта треба усмерити своје напоре и пажњу? Ако их усмерите на одржавање заједнице вере, као неизбежна последица појавиће се род.

Зато неки и сматрају да је права послушност природна. Други верују да је пут ка послушности одупирање сотони и цитирају Јаковљеву посланицу 4,7: »Противите се ђаволу и побећи ће од вас« Али не заборавимо да први део стиха каже: »Покорите се Богу«. Можда мислите да овај текст говори о две различите појединости, али ја сам питао стручњаке за грчки језик и они су ми објаснили да обе мисли значе исто. То не значи да прво урадите једно па онда друго, већ да се противите ђаволу тиме што се покоравате Богу. »Противите се ђаволу и побећи ће од вас« Приближите се Богу и Он ће се приближити вама. Како је драгоцено ово обећање души која је у искушењу. Ако онај који се налази у невољи и искушењу усмери свој поглед на Исуса, ако се приближи Богу говорећи о Његовој доброту и милости, Исус ће му се приближити и невоље које се чине скоро неподношљивим ће нестати.

Душа која љуби Бога радо ће црпи снагу од Њега кроз сталну заједницу с Њиме. **Кад човек навикне да разговара са Богом, сила зла је сломљена јер сотона не може да опстане у близини душе која се приближила Богу.**« (SDA BC, Ellen G. White, Comments on James 4,7.8. 937)

Још једном наши напори да живимо хришћанским животом морају се усредсредити на приближавање Богу, на одрицање од себе и покорвање Богу, што се све постиже у заједници с Њим. Промене у понашању настају тек као последице.

Да ли бисте желели да будете сигурни да ли сте прави Христов следбеник?

Очигледан доказ није у томе да ли живите животом без рђавих дела или не. Тиме се ништа не доказује. Многи људи живели су поштеним животом без Исуса, животом који је на изглед био добар. Неки људи у свету скинули би своју кошуљу и дали је вама и у исто време псовали Бога. Лепо спољашње понашање може да произилази из многих рђавих побуда.

Како дакле да знамо јесмо ли хришћани? Књига Пут Христу даје две пробне тачке. Оне се односе на оно о чему волимо да размишљамо и о чему разговарамо. ***Ако откријете да често мислите о Исусу и говорите о Њему, тада сте Му сигурно близу и проћи ћете пробу која тачно показује дали сте прави хришћанин.*** Први хришћани добили су то име јер је Исус био све о чему су могли да разговарају. Стално су говорили: »Христос је ово учинио, Христос је ово рекао«, и тако су људи који су их слушали закључили: »Могли бисмо да их назовемо ***хришћани!***« Како би људи звали нас кад би чули оно о чему обично волимо да говоримо?

Хришћанин непрекидно борави у Исусу, у Његовој љубави, у Његовој милости која га правда, у Његовом животу и у Његовој жртви за нас. То је оно што нас одржава у заједници са Богом. Ако останемо на Чокоту, родићемо многи род. А то су родови Духа: љубав, радост, мир, доброта и остали родови (Галатима 5) То су унутрашње особине које ће се показивати и у спољашњој послушности. Текстови у Јеврејима 12, 11 и у Филиплџанима 1,11 говоре о плодовима правде. Послушност може настати увек и само вером зато што је она плод вере, а не наших напора.

Док из дана у дан долазите Христу и предајете се Њему, остајете у Њему. Искуство нас стално подсећа да без Њега човек не може чинити ништа. Кад увидимо своје стање, своју притајену неспособност да донесемо род без Христа, одустајемо од сопствених покушаја и заједно са апостолом Павлом идемо на колена, признајући да смо неспособни за добро које покушавамо да чинимо. Само тада можемо открити шта значи бити стварно повезан са Чокотом.

**"Који победи даћу му да седне
са мном на престолу моме,
као и ја што победих и
седох с Оцем својим на
престолу његову."**

(Откривење 3,21)

8. ПОСЛУШНОСТ МОЖЕ НАСТАТИ САМО ВЕРОМ ЗБОГ ИСУСОВОГ ПРИМЕРА

Мада смо све време покушавали своју пажњу да усмеравамо на Исуса, наш последњи доказ да је послушност могућа само вером јесте сама личност Исуса Христа. Исус је врхунски аргумент, ако тако можемо рећи, зато што је Он наш највећи јединствени пример праве послушности коју је постигао вером. Он је остварио послушност ослањајући се на свог Оца и зато позива и нас да се ослонимо на Њега и Његовог Оца.

Наш Спаситељ не само да је умро за нас, плативши цену за наше спасење, већ је живео свој земаљски живот да би нам био пример и показао нам како да живимо. »Као Син човечји, дао нам је пример послушности; као Син Божији даје нам силу да послушамо.« (Чезња векова, стр. 10) Исус никада није био пример оправдања јер Њему оно није било потребно, али је Он наш пример посвећења. Небо Му је од самог почетка поверило свети задатак и читав свој живот на Земљи живео је вером у једну другу силу, а не у своју. »Свако дело у Христовом животу на Земљи било је испуњење плана који је постојао од вечних времена. Пре него што је дошао на Земљу, Исус је познавао овај план, савршен у свим појединостима. Међутим, док је ходао међу људима, био је корак по корак вођен Очевом вољом.« (исто, стр.111) На тај начин Он је постао пример живота вере.

Откривење 14,12 описује људе који ће живети непосредно пред Исусов долазак. Стих указује на три предности повезане са њима. »Овде је трпљење светих...« Они су научили да буду исто тако стрпљиви са самима собом као што је Бог стрпљив са њима, и нису дозволили сотони да их обесхрабри у великим невољама. На тај начин нису допустили непријатељу да их наведе да прекину своју заједницу са Христом у тренуцима кад су били обесхрабрани због својих разних поступака. Без обзира шта се дешава, они остају са Исусом. »Овде је трпљење светих, који држе заповести Божје...« Послушни Божјем закону они га не признају само на речима већ држе Његове заповести. И најзад, они имају »веру Исусову«.

Какву је веру имао Исус? Било је то поверење или ослањање на силу другачију од оне коју је сам имао. Ако је ико могао да се поузда у себе, онда је то био Исус. У исто време и човек и Бог имао је способности о којима ми и не сањамо. Стога је могао да учини оно што је теби и мени немогуће.

Да ли сте се некад нашли у искушењу да од камења начините хлебове? Иако сам се борио са многим искушењима, никад се нисам суочио са таквим искушењем, Зашто је ђаво покушао да натера Исуса да стене претвори у хлебове? Зато што је сотона знао да би Исус то могао. Ђаво је довољно mudar да не губи време кушајући неког од нас да учинимо тако нешто. Али Исусу је била на располагању таква моћ. Зато је сотонино стално настојање у току Исусовог живота било да покуша натерати Исуса да прекине заједницу вере са Оцем и учини нешто сопственом силом.

Христос је дошао да заузме наше место, да умре на крсту за наш грех, и ми то никад не смемо заборавити. Али Исус нам је показао и како да живимо животом предања Богу.

Једном су ученици захтевали од Исуса: »Покажи нам Оца. Радознали смо. Зашто не можемо видети Оца? Покажи нам Оца!« »Толико сам времена с вама и нисте ме познали!« одговорио је Исус »Који виде мене, виде Оца.« А затим је додао: »Зар не верујете мени да сам ја у оцу и отац у мени? Речи које вам ја говорим не говорим од себе; него отац који је у мени Он твори дела.« (Јован 14,10)

Не само да Исусове речи нису биле само Његове, то нису била ни Његова чуда ни Његова послушност. Он је тако био предан Оцу да је сам Отац живео Његовим животом.

Исус је такође рекао у Јеванђељу по Јовану 5,30: »Ја не могу чинити ништа сам од себе.« Исту мисао је поновио (Јован 8,28). Исус није желео да каже како Он не може да чини ништа што би изабрао да чини силом која је била у Њему самом. Он је дошао да покаже *нама* како да живимо и Он је живео ослањајући се на свог Оца, одбијајући да се послужи оним што је сам поседовао. Управо тако и ми треба да живимо. Изгледа страшно иронично, ако се Исус који је *поседовао* силу коју је могао употребити стално ослањао на силу свога Оца, да ми за своју послушност тежимо да се ослонимо на оно што *не поседујемо*. Исус, који је стварно Бог, живео је као човек ослањајући се на Бога; а ми људи често покушавамо да живимо као Бог.

Зато кад читамо да Исус ништа није могао да учини сам од себе, то не значи да је био неспособан да било шта учини, већ да је испуњавао план спасења показујући пример јадним, slabим грешницима који се боре како да живе ослањајући се на силу одозго уместо на силу изнутра. Њему је било десет хиљада пута теже да остане у том зависном положају него мени и теби. *Ко је у већем искушењу да употреби своју силу - онај који је има, или онај који је нема?* Исус је имао силу, али је никада није искористио и Он позива и нас да победимо на исти начин на који је Он победио, кроз уску заједницу вере, тако да послушност буде само резултат вере у Бога. То је једини начин на који свако може послушати.

Наш Спаситељ је не само показао да се Божији закон може држати већ се поста-рао да га држи свако од нас.

Христос није имао неке предности које су нама недоступне (Чежња векова, стр. 86). **»Чак ни у мислима није попустио искушењу. Тако можемо и ми.«** (исто, стр. 90) Ми можемо следити Исусов пример послушности (исто, стр. 47) као што је Он победио (Мисли с Горе благослова, стр. 17) и бити послушни као што је Он био (Чежња векова, стр. 254). Сваки Адамов син и свака Адамова кћи Његовом милошћу могу бити савршено послушни Божјем Закону (Мисли с Горе благослова, стр. 69). Исусов живот у вама изградиће исти карактер који је Он имао. (исто, стр. 99) **»Сотона је тврдио да људи не могу да се покуравају Божијим заповестима и потпуно је истинито да их не можемо поштовати само сопственом снагом. Али је Христос примивши на себе људско обличје доказао да божанско и људско уједињено може да се покурава сваком пропису Његовог закона.«** (COL,314)

Христос је одолео искушењу истом силом која стоји на располагању човеку. Он је примао силу са Божјег престола и нема човека ни жене којима не би била доступна иста помоћ. Људи могу поседовати силу којом ће се одупрети злу — силу којој ни земља, ни смрт, ни гроб не могу наудити, силу која ће им омогућити да победе као што је Христос победио.« (Ellen G. White R&H, 18. фебруар 1890)

»Исус није открио никакве особине, нити показао силу која људима не би била доступна вером у Њега. Сви Његови следбеници могу имати Његову савршену људску природу, ако се покоре Богу као што је и Он то учинио.« (Чежња векова, стр. 572)

»Силом Христовом и примањем Његових порука људи и жене могу живети животом којим је Он живео кад је био на овом свету. У борби против сотоне они могу примити сву помоћ коју је Он примао. Они могу бити више него победници.« (9Т,22)

Можемо ли ми заиста бити послушни и победити грех као што је то Исус учинио? Можемо ли имати исту веру и поверење у Бога? У Откривењу 3,21 нарочито обећање цркви остатка пред Исусов поновни долазак јасно каже: **»Који победи даћу му да седне са мном на престолу мојему, као и ја што победих** и седох с Оцем својим на престолу његову.« У Откривењу 14,12 стоји да Божији народ држи Његове заповести и има веру Исусову. Његова победа и послушност су нам на располагању ако се, уместо на своју, ослонимо на Његову силу.

Желео бих на крају да охрабрим оне који, иако одушевљени мишљу да је послушност могућа вером, још са тугом увиђају да нису савршено послушни. Мени је свакодневно очајнички потребна Божја милост која ме правда. Мој неуспех не умањује чињеницу да Бог има силу коју ми је ставио на располагање да не грешим. **Престанимо да меримо истину личним искуством.**

Данас можемо бити захвални што имамо мир с Богом због онога што је Исус извојевао на крсту. Али уз то морамо бити захвални Исусу и за силу да не грешимо.

Двострука вест о опраштању и послушности суштина је задатка Цркве у последње време. То је оно што адвентисте чини адвентистима.

Ако још у свом животу доживљавате неуспехе, сетите се да се то догађало и ученицима. Јесте ли разочарани због својих неуспеха? Добродошли у друштво, и ја сам разочаран због својих. Да ли бисте требали да будете разочарани због својих греха ако тражите заједницу вере и пријатељства са Исусом? Десет хиљада пута НЕ! Зашто? Зато што, кад се окренемо од себе самих Исусу, схватамо да нема никакве могућности да будемо изгубљени. *Само ако гледамо на себе ми ћемо се разочарати.*

То је оно што ђаво стално настоји да изазове код сваког од нас. *Он зна да ћемо, ако успе да нас обесхрабри због наших поступака, престати да тражимо сталну заједницу са Исусом и да ће нас онда одвојити од јединог могућег извора послушности и победе, одузевши нам сигурност спасења.*

Зато вас молим усмерите своју пажњу не на себе, већ на Исуса, на једини извор вере и ослоните се на силу одозго! Живите животом вере којим је и Исус живео, прихватајући увек изнова Његов пријатељски позив: »Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са мном.« (Откривење 3,20)